

מעשה בטבעת- סיפורה של אסתר

על פי הרומן "מעשה בטבעת"

מאת אילן שיינפלד

בימוי: דליה שימקו

מערכה ראשונה**תמונה ראשונה**

מנאל – נו, כבר יש מניין? **[צוחק]** אצלנו, ביי אונדזערע, כמו שאומרים, אי אפשר להתחיל בלי מניין. אבל בבית הזה סופרים גם את הנשים.
רוחה רוסה - בעיקר את הנשים.

מנאל כי אנחנו בני אדם מתקדמים. לא כמו החלאות האלה, הצדיקים הגדולים של הרובע היהודי

רוחה רוסה שסופרים רק את הגברים ומתעלמים מנשותיהם

מנאל יפה, לא? תסכימו איתי שיש בזה קידמה **[פאוזה]** ובכן, ברוך בואכם אצלנו. אנחנו נשתדל פה להנעים את זמנכם, התרווחו, התרגעו. מי שרוצה לפשוט משהו, מוזמנת.

רוחה רוסה – דיבורים. אצלו הכל דיבורים. אנשים באים מדרך ארוכה, צמאים, רעבים. על זה הוא לא חושב, הגוישע קופ הזה. מישהו רוצה לשתות משהו? כוס וישניאק, או איזה ליקר?

מנאל – רוחה רוסה, יד ימיני, תמיד מעשית, עם יד על הדופק ועל הדופק. דואגת לאורחים שלנו, שחס וחלילה לא יהיה להם ריק בבטן או משעמם בלב.

רוחה רוסה – העיקר שלא יהיה ריק בכוס, ובכיס.

מנאל – הישירות, זו דרכה של האישה הקדושה הזאת. רק בזכותה הבית הזה עומד על רגליו. ותראו איזה יופי, איזו תפארת. מיטב השוקיים של ורשה, הירכיים של ליטא, האגנים של בריסק. נערות ברות ותמות, בתולות ישראל ממש. כמו כלות ביום חופתן.

רוחה רוסה – והכל בזול. מאוד בזול. סיבוב בשני פזו. מחיר שכל גבר הגון יכול להרשות לעצמו, אפילו בתקופה של משבר כלכלי.

מנאל – ומתי אין משבר כלכלי? אבל הלב **[נוגע בליבו]**, אח, הלב, מלא באהבה, **[תופס בחלציו]** והתשוקה בוערת.

רוחה רוסה נו, יש מישהו שרוצה לנסות?

מנואל ביישנים, החבר'ה לצים. אבל אצלנו לא הביישן למד

רוחה רוסה ולא הקמצן עומד.

מנואל קלאסה רוחה רוסה קצת קולטורה אולי הקולטורה תביא לכם את החשק.
בנות קולטורה. מאסטרו!

[הנגן מנגן. הבנות פוצחות בשיר]

מנואל – התחממתם? [פאזזה]

רוחה רוסה שתקנים. ממזרים.

מנואל בואו נספר לכם לכם סיפור. יש אנשים עם דמיון גדול,

רוחה רוסה ועבה

מנואל שדווקא סיפור מביא להם את החשק. נספר לכם סיפורה של נערה אחת.
אסתר אבל נתחיל באימה לאה.,

רוחה-רוסה בשביל מה צריך עכשיו את האמא?

מנואל – [לקהל] סליחה. חילוקי דעות מקצועיים [לרוחה-רוסה] תסמכי עלי. אני יודע
איך להתחיל.

רוחה-רוסה – העיקר שתדע גם איך לגמור.

[מנואל משמיע קול שמשמעו 'מה את אומרת']

[מסך]

מנואל לאה

רוחה רוסה אמא של אסתר

- מנואל**
היתה בת יחידה למשפחה ענייה מלודז'. אמה מתה בלידתה ואביה טבע בנהר והותיר אחריו יתומה קטנה, שניטלתה בין הרבה משפחות ובתים, עד שהגיעה אל דנציג ומצאה את עצמה מתפרנסת ממכירת גופה.
- רוחה רוסה:**
איש לא ידע איך החלה במלאכה זו ומניין הגיע הרעיון הזה לדעתה. אבל מה שלא עושה הקדוש ברוך הוא להציל נפש בישראל עושה ההכרח. לאה החולנית, אך טובת המראה, נהיתה לזונה.
- סופיה:**
איתרע מזלה של לאה ויום אחד קרסה תחתיה המיטה. היא מצאה את עצמה נזקקת לשרותיו של נגר. כך הגיעה אל בית מלאכתו של לייזר קוכמן
- קלרה:**
כבר למן הפעם הראשונה שביקרה אצלו חש לייזר קוכמן כי האישה שלפניו אינה אישה רגילה. תלאותיה, ובייחוד מחלת הנפילה שהייתה חולה בה, עשו אותה לקדושה בעיניו
- סופיה:**
לאה הפכה למשוש חייו, והוא היה מוכן למשכן למענה את נשמתו כדי להופכה לאשתו, מה שלא ידע הוא, כי משניכנסו אל החופה היתה כבר לאה הרה.
- רוחה רוסה**
לייזר לא יכול היה לשאת את הידיעה כי אשתו האהובה תלד לו ממזר, וככל שדמיין לעצמו איך יהיו חייהם יחד ראה איך ירעיל הממזר את חייהם ויכלה את אהבתם.
- קלרה:**
מקץ כמה חודשים נולדה ללאה בת.
- כולם:**
אסתר
- סופיה:**
שבעה ימים אחרי לידתה נייער לייזר באשמורת אחרונה של לילה
- קלרה:**
בעוד אשתו ישנה שנת ישרים
- סופיה**
הוציא את הפעוטה מן החדר בסל שישנה בו וחמק מן הבית.
- מנואל:**
הוא מיהר אל בית היתומים של דנציג,
ולא ידע, כי מתחת לשמיכות שעטפה בהן את בתה הטמינה לאה טבעת.

רוחה-רוסה – נו ספר להם על הטבעת, שהייתה טבעת כשפים.

מנאל לא עכשיו. לא צריך לערבב שמחה בשמחה. על כל פנים, יום אחד קיבלה
לאה בשורה איומה. לייזר, לייזר שלה

רוחה רוסה מת

קלרה מכונת עצים מחצה את לייזר והביאה עליו מיתה חטופה.

מנאל מהלווייתו של לייזר נסעה לאה היישר אל בית היתומים. כשראתה אותה
מנהלת המוסד הבינה כי נפל דבר.

תמונה שניה

[לאה עומדת בפתח משרדה של מנהלת בית היתומים. לבושת שחורים. גב' האלבליכט
במשרדה]

האלבליכט: שלום פראו קוכמן

לאה: שלום גברת האלבליכט..

האלבליכט: אני מבינה שמגיעים לך תנחומים.

לאה: בעלי. מיתה פתאומית. בבוקר יצא כבכל יום מן הבית. כעבור שעתיים באו
והודיעו לי כי נפלה עליו מכונה ומחצה אותו תחתיה. לא היה לו שום סיכוי.

האלבליכט: אני מצטערת לשמוע.

לאה: באתי לבקש בחזרה את בתי, את אסתר.

האלבליכט – רק נהיית אלמנה, וכבר את רוצה את בתך חזרה? לא כדאי שתתאבלי קודם,

- לאה –** הוא מנע ממני לגדלה. הוא גזל אותה ממני. כעת אוכל לגדל אותה במו-ידיי.
- האלבליכט –** לא היה לה רע כאן, את יודעת. היא התפתחה יפה.
- לאה –** לא התכוונתי להישמע כפזית טובה. אני מצטערת. זה האבל משבש עלי את דעתי.
- האלבליכט –** הוא שאמרתי. אולי מוטב שתותירי אותה עוד קצת בידיי, מה את אומרת?
- לאה –** היא לא ביתך, גברת האלבליכט, היא בתי. אני רוצה אותה כעת. תוכלי לשלוח שיקראו לה?
- האלבליכט:** הילדה כבר כמעט בת עשר. היא אמנם מכירה אותך כאימה, אבל לגדל ילדה בגיל כזה, אחרי שלא היית לצדה בשנים הכי מכריעות להתפתחותה, זה לא כל כך קל.
- לאה -** זה אף פעם לא קל. אבל ברוך השם, יש הרבה אמהות בעולם הזה, וכולן מגדלות ילדים.
- האלבליכט –** כן, אבל לכל אם יש את הסיפור שלה.
- לאה –** את חושבת שבגלל זה אני לא יכולה להיות אמא?
- זו הבת היחידה שיש לי. אין בעולם בית ספר לאימהות. אנחנו נלמד יחד איך להיות אם ובת.
- האלבליכט –** – ילדה זקוקה לבית, למסגרת, זה כל מה שאמרתי, גברת קוכמן. המלצתי החמה היא לא לתת לילדה יותר מדי חופש. את יודעת אילו רעיונות עוועים מעלה חופש מוחלט בנפשו של אדם.
- לאה –** בכוונתי לפתוח בית תבשיל במקום שבו עמדה הנגרייה של בעלי ולרשום את אסתר לבית הספר היסודי הממשלתי, שלא תסתובב לבד ברחובות.
- האלבליכט –** יפה. כך ראוי לעשות. סדר, ניקיון ומשמעת. לשים לפניך גבול בכל דבר, גם אם פעוט הוא, כדי שנפשה תתעצב כיאות.

האלבליכט – אני את שלי אמרתי, גברת קוכמן.

לאה – גם אני, פראו האלבליכט
[פאזזה] עכשיו האם תוכלי להשיב לי את הפיקדון שקיבלת יחד עם בתי,
 כשהייתה עוד תינוקת?
האלבליכט – את מתכוונת **לטבעת** (מושיטה לה את הטבעת ולאה עונדת אותה על
 אצבעה.) תראי מה זה, איך היא בוערת לך על היד. ממש מפחיד.

לאה – היא חוזרת למקום שניתקה ממנו. למקומה.

האלבליכט: **[נאנחת]** אני במקומך לא הייתי עונדת אותה עלי לעולם. אי אפשר לדעת
 איזו צרה עוד תביא **[פאזזה]** אבל כל אחת והגורל שלה.

לאה – זוהי טבעת נישואי, גברת האלבליכט. קיבלתי אותה מבעלי.

האלבליכט – מזלי שאני חסרה סימני בעלות כאלה

*מוסיקה רכה של פרידה – ממשיכה עד שמנואל מסיים לדבר בתחילת תמונה מס' 3.

הילדה נכנסת עם מזוודה קטנה ובובתה. גב' האלבליכט מחייכת]

האלבליכט – אסתר, אמא באה לקחת אותך לתמיד.

[לאה מסמנת לאסתר לבוא לחבקה. אסתר מחבקת את לאה]

האלבליכט – נראה לי שאתן מוכנות ללכת. זכרי דבר אחד. תמיד יהיה לכן כאן בית.
 לשתיכן **[לאה מהנהנת לה]** היו שלום, אם כן.

**[יוצאות. רק אז גב' האלבליכט מרשה לעצמה לדמוע, לבטא את צערה על הפרידה מן
 הילדה]**

תמונה שלישית

מנאל- עברו כמה שנים, וממש מול עיניה של לאה הלכה הילדה ונהפכה לנערה. יום אחד שבה מבית הספר בפנים נפולות, נכנסה אל המטבח והשליכה את תיקה באחת הפינות.

לאה - מה קרה, אסתר?

[הילדה מביטה לארץ, מחזיקה את ידיה על ישבנה כמנסה להסתיר איזה דבר. לאה ניגשת אליה, מרימה את ידיה מאחרי גבה ומבחינה בכתם כהה שהלך והתפשט בתחתית שמלתה]

לאה - מה זה, עשית במכנסיים? [הילדה מנידה בראשה לשלילה. לאה מקרבת אותה אליה]

אסתר - רטוב לי. [פאזזה] יש שם...לכלוך.

לאה- בואי, נוריד את השמלה ונראה מה קרה שם.
זה דם

[מֵלֵאת שמחה לאה משחררת מגוף בתה את התחתונים, נושאת את שתי ידיה, וסוטרת לה פעם בצד זה ופעם בצד זה של פניה]

אסתר - [פורצת בבכי] אבל למה, אמא? אני לא עשיתי כלום!

לאה - טיפשונית. זה משמחה. זה בשביל שתזכרי טוב-טוב את היום שבו היית לאישה!

[הילדה מנגבת בתימהון את דמעותיה בידה, לא מבינה על מה המהומה]

לאה מחר נלך לתופרת לתפור לך שמלות חדשות. מהיום תוותרי גם על המשחק עם גרימע. כי כעת אינך עוד ילדה אלא אישה קטנה

[הילדה מושכת בכתפיה לאות סירוב]

אבל את הפיצכעלך האלה מוטב להסתיר.

- אסתר -** אבל למה אמא?
- לאה -** כי דברים נסתרים אינם מושכים את העין עכשיו בואי, שבי לידי. יש לנו על מה לשוחח.
- אסתר -** אבל יש לי שיעורי בית להכין.
- לאה -** שיעורי הבית יכולים להמתין. שבי. [אסתר מתיישבת לידה] אסתר, עכשיו, שדם זב בין רגליך, דעי לך, שלא סתם דם הוא, דם החיים הוא זה, שייצא ממך בכל חודש, שעה שגופך יכין עצמו לחיים חדשים.
- אסתר -** מה זאת אומרת חיים חדשים, אמא?
- לאה -** פירושו של דבר הוא, שאת יכולה ללדת תינוקות.
- אסתר -** מה, באמת?! אני כבר יכולה להיות אמא? [שמחה]
- לאה -** כן, אסתרקה. אבל עודך נערה, עליך להשלים את חוק לימודיך (לגדול, להתבגר) עד שתמצאי גבר לאהבו וללדת את ילדיו.
- אסתר -** בשביל מה אני צריכה גבר, אני לא אוהבת בנים.
- לאה -** עוד יבוא יום ותאהבי אותם, ותבקשי את קרבתם. ובינתיים, אסתר, אל תתני לגבר לקרוב אליך, לגעת בך, בגופך.
- אסתר -** אבל מה פתאום, אמא!?
- לאה -** לעולם אל תלכי לבדך בערב ברחובות. ואם איזה גבר זר יפנה אליך, תמיד תתחמקי ממנו ותרוצי הביתה. הבנת? **הבנת אסתר!**
- אסתר -** כן, אבל מה הם ירצו ממני?

לאה – לכל אישה יש חלת דבש בין הרגליים. והם רוצים מן הדבש שלך.

אסתר – חלת דבש?! לי אין שום חלת דבש בין הרגליים!

לאה – [צוחקת] לא חשוב. (זו רק מליצה). בכל אופן, גברים סכנה הם. את אישה עכשיו, ועלינו להיזהר בזה [מנשקת אותה] לכי ושבי לך על שיעוריך. אין כמו החוכמה והלימוד בעבור אישה, לקדמה בחיים. שתהיי בעלת מקצוע. לא כמו אימך.

[רוחה-רוסה ומנואל נכנסים]

רוחה-רוסה – 'חלת דבש בין הרגליים.' אתה והדימויים שלך.

מנואל – ומה זה 'לא כמו אימך'? ממתני המקצוע שלנו אינו מקצוע? מי הוסיף את השורה הזאת בהצגה? אני לא כתבתי...

רוחה-רוסה – טוב, טוב, תירגע. תן לבנות לאלתר קצת. הן לא מתכוונות להזיק.

מנואל – [ממלמל] לאלתר?! לאלתר?! אני א...

[יוצאים]

תמונה רביעית

[מוכר עיתונים נכנס ואחריו אנשים שמתהלכים ברחוב ומתעניינים בפרשת הנערה היהודיה הנעדרת.]

מוכר עיתונים – נערה נעלמה דאנציג אלגמיינע! דאנציג אלגמיינע! רק היום! נערה יפהפיה נעלמה! דאנציג אלגמיינע! אדוני, כבר קראת את החדשות האחרונות?! בת טובים נעלמה!! [אנשים רצים על הבמה בחיפושים קדחתניים, לאה מסתחררת ביניהם]

מיכל – אלוהים אדירים. מי יודע מה עלה בגורל האומללה הזאת

- מאיה –** אומרים שהיא בת למשפחת יהודים עשירים
- ליבי –** בטח יצאה לשחק עם איזה גוי
- אסתי -** יצאה לשחק עם חברותיה ולא שבה מזה שלושה ימים.
- רוברטו –** לא עם חברותיה יצאה, כי אם אל בית הספר הלכה, ולא שבה ממנו
- אסתי- אויי ואבוי**
- לאה –** איך אפשר לחיות שלושה ימים בלי לדעת מה עם הבת שלך.
- מוכר עיתונים** מהדורה מיוחדת כל הפרטים בפנים, המשטרה חוקרת, ההורים מודאגים, נערה יהודיה נעלמה.
- לאה** אסתר, אסתר
- [מוכר עיתונים מנסה לדחוף עיתון לידיה של לאה]**
- לאה** אולי ראית ילדה קטנה עם שיער בהיר וחצאית בית ספר?
- מאיה –** מה, עוד ילדה נעלמה?
- ליבי-** ודאי איזה רוצח מסתובב בעיר!
- אסתי-** אלוהים ישמור
- מוכר עיתונים** האלו, גברת, קני עיתון! אין לך לב?!?
- לאה –** [צורחת מאימה] אסתר, אסתר!
- רוברטו** הנערה היהודיה נמצאה
- כולם** ברוך השם

- רוברטו** את גופתה מצאו! מוטלת עירומה כביום היוולדה
- כולם** או השם ישמור (קולות)
- מוכר עיתונים** סנסציה, סנסציה עירומה, מחוללת, בשלולית של שופכין כאן בנמל של דנציג. על עורה, חרט הרוצח בסכין מגן דוד!
- [לאה מתפרצת בזעקות]
- לאה –** אסתר! אסתר!
- כולם** [קוראים בשמות של ילדיהם]
[מחפשת בוכה. פונה למישהו בקהל, אסתר נכנסת לבמה. ילקוט על גבה.]
- לאה:** [רצה אליה. מחבקת אותה] תודה לאל! תודה לאל!
- אסתר:** מה קרה, אמא?!
- לאה:** איפה היית?!
- אסתר:** בבית הספר.
- לאה:** ומבית הספר, באת ישר הביתה?
- אסתר:** כן, באתי ישר הביתה.
- לאה:** [מחבקת אליה את הנערה] לא חשוב. העיקר שאת בריאה ושלמה. העיקר שאת בבית.
- אסתר:** אבל מה קרה כאן? למה השולחנות לא ערוכים? ואין ריח של אוכל מן המטבח?

- לאה:** למה? כי מהרגע ששמעתי מה קרה אני מחפשת אחריו, זה למה!
- אסתר:** אבל מה קרה?
- לאה:** יותר טוב שלא תדעי. קדימה ועזרי לי. יש כאן הרבה עבודה.
- אסתר:** אמא, את בוכה?
- לאה -** לא. זה רק הבצל של הקנישעס.
- אסתר -** אמא, אני כבר לא ילדה. מה מציק לך. ספרי לי.
- לאה:** את זוכרת את הילדה שנעלמה?
- אסתר:** זו שכרזות עם פניה תלויות על גזעי העצים בכל העיר?
- לאה:** **[מהנהנת]** פְּרָלָה הילדסהיים. רק בת שלוש עשרה. הבוקר מצאו אותה בין הרציפים הישנים. מתה, עירומה, מחוללת **[פאזזה]** אסתר, החיים בעיר נהיים קשים ומסוכנים, ואני דואגת לך מאוד.
- אסתר -** מה יש לך לדאוג לי, הרי אני כל הזמן כאן, איתך.
- לאה -** כן, אבל מדי פעם את יוצאת לקניות או לטייל בעיר עם חברות.
- אסתר -** אין לך מה לדאוג.
- לאה -** גם הנערה הזאת שמצאו לפני שעה. בנמל לא דאגה.
- אסתר -** אני לא יוצאת לנמל בלילות.
- לאה -** את בת אותו גיל, את יפה, יש לך אפילו שדיים. אל תגידי לי ששום גבר עוד לא זרק עלייך מבט או לא אמר לך דבר **[אסתר מרכינה את ראשה ושותקת]** שמעת פעם על ארגנטינה? **[אסתר מנידה בראשה לשלילה]**

ארגנטינה היא ארץ חדשה, גדולה וחופשייה. זו ארץ שאין בה רדיפות של יהודים.

אסתר - למה את מספרת לי את זה?

לאה - כי יש מקומות אחרים לחיות בהם חוץ מהמקום הארור הזה!

אסתר - את רוצה שאנחנו ניסע לשם?

לאה - לא מזמן באו לאכול אצלנו, בבית התבשיל, גבר ואישה הדורים בלבושם, **יהודים** אמידים מבואנוס איירס. הם ניאותו ליטול עמם בחסדם חמש נערות יהודיות טובות.

אסתר - אז מה?

לאה - דיברתי איתם. כך גיליתי, שארגנטינה פתחה שעריה בפני מהגרים מכל העולם, והברון הירש, יהודי עשיר מבריטניה, קנה בה אדמות, עליהן הוא מתכוון לייסד ישובים ליהודים.

אסתר - מה זה שייך אלינו?

לאה - אנחנו יהודים, לא? **[פאזזה]** אני רוצה לשלוח אותך לשם

אסתר - מה יש לי לחפש בארץ אחרת?

לאה - אני רוצה שתתחילי שם את החיים שלך מחדש. בלי רדיפות, בלי פחד.

אסתר - אף אחד לא רודף אחריי, אמא.

לאה - אני לא צריכה שתגמרי את החיים כמו הילדה הזאת בנמל

תמונה חמישית

[בכניסת בית התבשיל עומד הקברן של דאנציג. לאה מביטה בו בהלם]

- לאה - ר' אשר, מה מעשיך כאן?
- הקברן - באתי הנה בשליחות אבי, איש בשורות אנוכי היום.
- לאה - הדרה נוראה של מוות סובבת אותך.
- הקברן - הירגעי נא, גברת לאה, באתי הנה בשליחות של מצווה.
- לאה - **[נאנחת אנחת רווחה]** זה כבר משהו אחר. ברוך השם. אם באת בשביל צדקה, הכל בסדר.
- הקברן - גם בעלך היה איש רודף חסד.
- לאה - אתה זוכר אותו.
- הקברן - אני זוכר את כולם. את כל מי שנח אצלנו, בבית העלמין.
- לאה - ומה הביא אותך הנה?
- הקברן - בשם השם **[פאזזה]** אמרי לי, גברת לאה, האם בעלך נתן לך אי פעם איזו טבעת, לשומרה אצלך בהסתרת?
- לאה - **[מתרוממת מכיסאה]** איך נודע לך הדבר?!
- הקברן - בטרם אספר לך, התואילי רגע להראותני אותה?
- הקברן - **[ממלמל פסוקי תהלים כאילו הוא עומד על ספו של קבר]** פִּי-יִשָּׁר דְּבַר-יְהוָה וְכָל-מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה. אֲהַב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ.
- לאה - מה אתה ממלמל פסוקים ר' אשר, מה קרה?!
- הקברן - האם אמר לך המנוח מנין הביא את הטבעת הזאת?

לאה - [מנידה בראשה בחשש] ביום הראשון שהביא לי את הטבעת שאלתי אותו איך השיג אותה, הרי היא עשויה כולה זהב טהור ומשובצת אבנים טובות. הוא התחמק ואמר לי שמצא אותה ברחוב, ודאי איבדה אותה איזו גברת עשירה אחת. אז ידעתי שהוא מסתיר ממני איזה דבר.

הקברן - גברת לאה, הטבעת הזאת היא טבעת סגולה. האם את יודעת?

לאה - הוא הביא לי אותה בשביל שתרפא אותי, ובאמת - מיד שענדתי אותה על אצבעי נרפאתי ממחלתי.

הקברן - אבי סיפר לי שפעם היה פה צדיק גדול שהיה צורף יהודי, גברת לאה. אותו הצדיק ידע סוד צירופן של אותיות התורה, והיה מתקין בכליו ובתכשיטיו מיני סגולות וקמעות. טבעת זאת יצאה מתחת ידיו על פי הוראתו של רב גדול, דברי אלוהים חיים.

לאה - אבל מה כל זה קשור אלי?

הקברן - אותה הטבעת, היתה שייכת לנערה יהודיה מבית טוב שהיתה חולה באותה מחלה כמו שלך, ונרפאה ממנה מיד עם קבלתה את הטבעת.

לאה - אבל למה אתה מספר לי כל זאת.

הקברן - מפני שבעלת הטבעת מתה. הטבעת שהצילה אותך הרגה אותה, בהעדרה.

[לאה תופסת את ראשה בשתי ידיה]

לאה - ומניין הגיע לידי בעלי טבעת המנוחה הזאת?!

הקברן - [מושך בכתפיו] נפלאות הן דרכי האל. ועוד יותר מהן, דרכיו של גנב.

לאה - גנב, אמרת, גנב?!

הקברן - בעלך, זכרו לברכה, היה מתקן רהיטים בביתה של משפחת ברגמן, שאצלה נגנבה הטבעת, כן?

- לאה -** ומניין לך שהוא היה זה, שנטל את הטבעת!?
- הקברן -** ביום גניבתה מצאו בבית ההוא אזמל נגרים [פאזזה] אבל אל תדאגי. איש לא חשד אז בבעלך. אתמול ביקרה כלתה של בעלת הטבעת אצל אבי. היא מחפשת אחר הטבעת ואז אבי נזכר בך ובמחלתך, וחיברתי דבר לדבר.
- הקברן -** אני מאוד מצטער בשבילך, גברת לאה. הוא כנראה מאוד אהב אותך, המנוח. אם עשה בשבילך מעשה שכזה.

[לאה מניחה את הטבעת על השולחן]

- לאה** קח, קח ותחזיר אותה למי שהיא שלו.
- הקברן -** לאט לך, אני יודע שאת אישה הגונה. אבל טבעת זו מרפאה אותך, והאישה שהיתה זקוקה לה כבר מתה. את הנעשה אין להשיב, כמו שאומרים. אל תוותרו כל כך מהר על רפאותך, מרת לאה.
- לאה -** [זועקת] אז בשביל מה באת לספר לי את זה?! בשביל לייסר אותי!?
- הקברן -** כדי להזהיר אותך.
- לאה -** להזהיר אותי מפני מה?
- הקברן -** *מפני כלתה של בעלת הטבעת שמחפשת אחריה. היא אישה בעלת מזג רע מאוד. אם תמצאך תביא הטבעת מוות במקום חיים.

תמונה שישית

- רוחה רוסה** אחרי ביקור הקברן בביתה הרגישה לאה כי החיים סוגרים עליה מכל עבר. היא לא היתה יכולה לשאת את המחשבה שגאולתה נקנתה במחיר חייה של אישה אחרת, אך יותר מכול נמלאה דאגה לגורל בתה היחידה. אם אכן נכונים דברי הקברן, על טבעה של הטבעת הזאת יהיו מי שיחפשו אחריה.

ולכן עליה לפעול במהירות ובעורמה. אם לא את עצמה, לפחות את בתה היא צריכה למלט מן הצרה הזאת.

מנואל: התמזל מזלה של לאה, ובדיוק באותם ימים נכנסה אונייה מארגנטינה לעגון בנמל. זו היתה אוניית מסחר שהביאה בשר בקר קפוא בארגזים עם קרח ותקח בחזרה איתה בגדים מן המודה האחרונה, סוסי הרבעה ועוד משלוח בשר מסוג אחר, הבשר הענוג, המובחר, של אירופה. כעבור יום גם הזדמן אל בית האוכל שלה אחד מנוסעי הספינה הזאת, עבדכם הנאמן.

[מנואל מתיישב בשולחן, בצלחת יש שאריות של אוסו בוקו]

- מנואל –** האוסו בוקו היה נהדר.
- לאה –** אצלנו קוראים לזה רגל.
- מנואל –** והסוד שלך הוא קליפת התפוז שאת מגרדת פנימה.
- לאה –** אדוני מבין בסודות. אבל בשביל לבשל בעיר כמו דנציג צריך הרבה סודות. צריך לדעת איפה לאסוף אותם – ואיך לערבב אותם בסיר אחד.
- מנואל –** סודות נועדו כדי לגלות אותם.
- לאה –** בזמן הנכון, ובמידה הנכונה.
- מנואל –** [צוחק] את אישה כלבבי [פאזזה] והנערה הזאת, היא בתך?
- לאה –** האחת והיחידה.
- מנואל –** עם אחת כזאת לא צריך שתיים [פאזזה] ומה שמה?
- לאה –** ומה שמך אתה, אדוני?
- מנואל –** סליחה, מאדאם. שמי מנואל. מנואל זינד.

- לאה – יהודי.
- מנואל – יהודי מבואנוס איירס.
- לאה – מבואנוס איירס אמרת? [מנואל מהנהן] אסתר, זה מספיק! [אסתר יוצאת]
- מנואל - אסתר, שם כל כך יהודי בתקופה כזו כאן, זה כמו סימן על המצח.
- לאה כן [נאנחת] אתה לא יודע כמה אתה צודק [פאזזה] סליחה, אני לאה קוכמן
- [מושיטה לו ידה ללחיצה. הוא נושק אותה באבירות מופגנת. לאה מסלקת ממנו את ידה]
- אמרת שאתה מבואנוס איירס [מנואל מהנהן] זה נכון שמחפשים שם צעירות לעבודה במשפחות של יהודים?
- מנואל – עיר בירה גדולה כמו בואנוס איירס, ויהודים בה הרבה, צריכה כלות כשרות למהדרין.
- לאה – ומסורת, שומרים שם?
- מנואל – יש יותר בתי כנסת מאשר בתי עינוגים. בכל מקום שיש יהודי יש בית כנסת [צוחק] שבת זו שבת וחג זה חג [פאזזה]
- לאה - ויהודים יכולים לקיים בה את אורחות חייהם בלא חשש?
- מנואל – ומה, סתם מזרז הברוך הירש את יהודי אירופה להגר לארגנטינה? ברוך השם, שם אינך צריך להיות יהודי בביתך וגוי בצאתך. שם אתה יכול להיות יהודי בבית - ובחוץ.
- לאה - ואיך החיים של היהודים שם? טובים?
- מנואל – כמו האוסבוקו שלך.
- לאה – הרגל.

מנואל – [מחייר] ישנם יהודים רבים שהגיעו לעושר גדול. את שואלת הרבה שאלות, מאדאם קוכמן.

לאה – תפסיק כבר עם המאדאם הזה. אפשר מכיר אתה משפחה יהודית טובה הזקוקה לאומנת צעירה, מבשלת?

[מנואל צוחק]

מנואל - יש לך מזל גדול, גברת. באתי הנה כדי לאסוף צעירות ולהביא אותן לבואנוס איירס.

לאה - בשביל עבודה אצל יהודים?

מנואל – בתחילה בשביל עבודה, ואחרי כן, אם ירצה השם, בשביל חתן.

לאה אז קח אותה מכאן.

מנואל – חס וחלילה לקרוע ממך את ביתך היחידה!?

לאה - קח אותה מכאן, העיר הזאת נהיית רעה מיום ליום. אני לא יודעת מה יהיה כאן. דבר אחד אני יודעת, עמוק בתוך הלב, אני מוכרחה לשלוח אותה מכאן!

מנואל – ובעלך? מה יאמר על כך בעלך?

לאה – בעלי? פיו מלא רגבי עפר. זה בעלי.

מנואל – גבירתי אלמנה, וביתה יתומה [פאודה] אני מצטער בשבילכן, אבל...

לאה – קח אותה מכאן. אני מבקשת ממך. היא נערה טובה.

מנואל – לא נערה, ילדה ממש. פרגית.

לאה – היא צעירה, אבל אלוהים חנן אותה בשכל ויופי וגם ידיים טובות.

מנואל – אם כך עליך להתברך בה [קם, כאילו הוא מתכוון ללכת]

לאה – [תופסת בידון] בבקשה, אני לא רוצה למצוא אותה איזה ערב מוטלת בתעלה בקצה הנמל, כמו שמצאו כאן נערה יהודית אחרת.

מנואל – חס וחלילה, גברת. אבל אולי מוטב שתישאר כאן, האפרוחית, ליד סינר אימה, בוודאי ימצא לה שידוך הגון גם כאן. בחור יהודי מדנציג. אולי לא משכיל, אבל טוב כפיים...

לאה – די, די, יותר אני לא רוצה לשמוע! [פאזזה. מביטה הנה והנה כדי לראות שאין עימם איש, מפשפשת בכיס סינרה ומוציאה ממנו פקעת של שטרות מקופלים] הנה, זה בשביל הוצאות הדרך [מנואל מנסה לדחותה בידי, אך היא לא הניחה לו לומר דבר]. בדמי הרווחתי את הכסף הזה

מנואל בזה אני בטוח, האוכל שלך יצא שמעו בכל הנמל

לאה מתי אתם מפליגים מכאן?

מנואל – מחר בבוקר.

[קם מהשולחן]

לאה – [לעצמה] כל כך מהר, כל כך מוקדם [מתעשתת] אז מחר בבוקר אתה חוזר הנה ולוקח אותה מכאן. סירוב אני לא מקבלת.

מנואל – גבירתי אישה חזקה, משכנעת.

לאה – אתה לא יודע עד כמה.

מנואל – אם כן, יהיה כרצונך

[לוקח את הכסף. לאה מנשקת את ידו]

לאה- תודה, אתה איש קדוש.

מנואל - הרגל היתה באמת מצוינת.

לאה – האוסבוקו

תמונה שביעית

* מוסיקה 30 שניות, עד תחילת הדיאלוג שבתמונה זו. אפלולית של לילה על הבמה. לאה מוציאה בד שלתוכו היא אורזת בגדים של אסתר. לאה נכנסת אל חדרה של אסתר. אסתר שוכבת במיטה, ישנה שינה עמוקה. ממצמצת]

לאה – [מטלטלת אותה ברכות] אסתר, בוקר טוב. את צריכה לקום.

אסתר - עוד מוקדם, תני לי עוד קצת לישון, אמא.

לאה - את חייבת לקום [מפשילה מעל אסתר את השמיכה].

אסתר – בית הספר מתחיל רק בשבע וחצי.

לאה - היום יום חשוב. היום את נוסעת רחוק.

אסתר – [קמה תמהה] נוסעת? לאן?

[אסתר רוחצת את פניה. היא מבחינה בצרור המוכן בפניה]

אסתר – מה זה?

לאה - חבילה לנסיעה.

אסתר – [מפהקת] מי נוסע?

לאה - את.

אסתר – לאן?

לאה – לארגנטינה. עוד מעט יבוא לכאן האיש שפגשת אתמול, מנואל, לקחת אותך לאונייה.

[אסתר מביטה באמה. לאה לא זָעה. אסתר פוערת את עיניה, את פיה, מנסה לומר דבר-מה, ואז שבה ונאלמת]

אסתר – חשבתי שאת מדברת על אפשרות רחוקה. על משהו שאולי, פעם, תרצי שאעשה.

לאה – גם אני לא חשבתי כך **[מנסה לשים את ידה על יד ביתה. וזו מרחיקה את ידה ממנה]** אבל אין ברירה. אני נמצאת בסכנה גדולה, ועכשיו גם את.

אסתר – איזו סכנה.

לאה – יותר טוב שלא תדעי.

אסתר – שמעתי הכל! את מה שהקברן סיפר לך. שבעלך היה גנב. ואישה מתה בגללו.

לאה – שאף אחד לעולם לא ישמע זאת מפוך!

אסתר – זו לא אשמתי שהיה לי אבא גנב.

לאה – אבא שלך לא היה גנב. הוא היה בעל אוהב שהציל אותי ממחלתי.

אסתר – אבל השאיר אחריו כזה אסון, שעכשיו מרחף כמו סכין מעלינו.

לאה – לכן זה את חייבת לנסוע. את חייבת ללכת עכשיו.

אסתר – אני לא הולכת לשום מקום. אני לא אעזוב את הבית, את חברותי, את החיים שלי, בגלל משהו **שבעלך** עשה!

לאה – זה לא רק זה, אסתר. זו גם האנטישמיות, הצרות אורבות פה מכל עבר.

אסתר – צרות תמיד היו ותמיד יהיו. אני מספיק חכמה כדי להיזהר מהן.

לאה - את יכולה להגיד מה שאת רוצה. אבל את נוסעת. את לא תישארי פה לסבול כמו שאני סבלתי בגילך.

אסתר - אני לא נוסעת אני לא נוסעת

[אסתר מטילה את עצמה על הרצפה, מטיחה את ראשה בארץ. אמה מזדרזת אליה, תופסת בלפיתה נחושה את ידה ומקימה אותה מן הרצפה בכוח. היא מטלטלת אותה כדי שתירגע מן ההיסטריה שאחזה בה,]

לאה - תפסיקי להשתולל. זה לא יעזור לך אצלי. את כבר יודעת. כשאני מחליטה משהו, זה כמו ברזל.

אסתר - הלב שלך עשוי מברזל.

לאה - אחרת, איך הייתי יכולה לחיות, תגידי לי.

אסתר - אני לא אשמה שהחיים שלך היו מרים. שלא היו לך אבא ואמא. אל תעשי לי מה שעשו לך החיים.

לאה - **[מטלטלת אותה]** את לא יודעת מה שאת מדברת. אני מנסה להציל אותך, ילדתי **[מורידה מעל ידה את הטבעת בהחלטה של רגע ומושיטה לה אותה]**

אסתר - מה את עושה.

לאה - קחי. הסתירי אותה בבגדיך. לעולם אל תראי אותה לאיש ולעולם אל תוותר עליה.

אסתר - אבל הטבעת הזאת מרפאת אותך, אמרת לי. את לא מפחדת שהמחלה תחזור?

לאה - המחלה שלי כבר עברה מזמן. עלי היא שמרה. עכשיו היא צריכה לשמור עליך. קחי אותה. שמרי עליה כמו על בבת עינך. ותנהגי בה בזהירות. זו טבעת כשפים, ויש לה כוחות.

- אסתר –** אני לא רוצה אותך או את הטבעת שלך.
- לאה –** [תופסת את פניה ומסובבת אותה אליה] תקשיבי לי. לי לא הייתה אימא שהייתה יכולה לתת לי את הדבר היחיד שישמור עלי בעולם, ויציל אותי. קחי אותה. עלי את יכולה לכעוס. אבל לא עליה. הטבעת הזאת תשמור עליך במקומי [מנסה לנשק אותה על לחייה]
- אסתר –** את עוד רוצה לנשק אותי!?
- לאה –** את הבת שלי. אני אימך.
- אסתר –** אימא לא מוותרת על בת ושולחת אותה עם טבעת.
- לאה –** יום אחד, כשתהיי בעצמך אימא, עוד תביני. כול מה שאני עושה זה לטובתך.
- מנואל נכנס:** בוקר טוב , היא מוכנה לנסיעה
- לאה:** מוכנה או לא קח אותה
- אסתר –** [פאזזה] את לא אימא שלי. מעולם לא היית. ידעת לבוא לבית היתומים ולתת לי אשליה שאני אחרת. שאינני כמו שאר הילדות המסכנות שם. ואני נשביתי בקסם שלך, באשליה הזאת, שיש לי אמא. אבל טעיתי. אין לי אמא. את לא אמא שלי, מעולם לא היית. את בדיוק מה שאמרה עליך גב' האלבליכט, זונה, [מנואל מסב בחדות את מבטו אליהן] אישה שתמכור את הכול, את בתה, את גופה, בשביל להציל את עורה.
- [לאה מניפה את כפה וסוטר לביתה סטירת לחי מצלצלת. הנערה נופלת לארץ, ממררת בבכי. לאה רוכנת אל בתה כדי לפייס אותה]**
- לאה -** אסתר, אסתרקה, קומי, לא התכוונתי, אסתרקה [ביתה גועה בבכי כמו גורה מטורפת. למנואל] קח, קח אותה כבר למעלה. ותשכח ממה ששמעת. מרוב צער היא לא יודעת מה היא אומרת.
- מנואל –** כמובן, כמובן גברת אל תידאגי אני אשמור אליה כאילו היתה ביתי .

תמונה שמינית

[פס קול של ים. גלים. ים גבוה, סוער. אסתר בתוך כלובה, מסתחררת מסביב עצמה, תופסת ראשה בידיה. אל הבמה נכנסים מלחים שיכורים. הם פותחים את המנעול על כלובה של אסתר. היא מנסה לחמוק ממנו. הם הודפים אותה פנימה, צוחקים]

[אונס קבוצתי ברוטלי של אסתר שכל הקאסט לוקח בו חלק אסתר מוטלת שכובה על הארץ. כמעולפת]

תמונה תשיעית

מנואל - אסתר, הכל בסדר?! זה אני מנואל. מסכנה שלי [פאזזה] חיות [מביא לה כוס מים]. תשתי קצת, תשתי [אסתר גונחת] כן, מסכנה שלי, אל תגידי שום דבר [לוקח ממנה את הכוס]. אני כבר יודע מה עשו לך המפלצות תשכבי, תנוחי. קודם יחזרו לך הכוחות ואחר כך אביא לך משהו לאכול. דעי לך, גם כשאני הייתי צעיר מכרו לי בפולין את החלום על בואנוס איירס. אמא שלך לא שונה בזה משום יהודי אחר. תבכי, אמא דואגת לך ושומרת עליך. זו אמא שלחה אותך איתי, והפקידה בידי כסף עבורך [אסתר מייבבת] אני ברחתי מהבית...בלי עזרה של אף אחד. את לפחות לא יצאת לבדך. רק מתוך אהבתה אליך הפקידה אותך בידיי מיידעלע. [מתחיל ללטף אותה] אני יודע שלא היה לך אבא. אני אטפל בך כאילו היית בתי.

מנואל - מאסטרו, לא נשבור ליהודים הטובים האלה את הלב. נגן להם מוסיקה כמו שהם אוהבים. ישמעו את המוסיקה, ירקדו קצת, ומי יודע, אולי המוסיקה תביא להם את החשק. מאסטרו, מוסיקה!

ריקוד

סוף מערכה ראשונה.

מערכה שניה

תמונה ראשונה

רוחה רוסה - [מבפנים] דיוס מיו! מי זה בא כל כך חם שלא יכול לחכות?! [פותחת את השער בעצבנות, ארשת פניה משתנה בראותה מי עומד לפניה] מנואל!

מנואל - הולָה (שלום) אשתי [נושק על שתי לחייה]

רוחה-רוסה - [משיבה לו נשיקה] הולָה בעלי. סוף סוף הגעת.

[מרים ואסתר מסתכלות זו בזו בתדהמה. הן מגלות שיש לו עוד 'אישה.']

מרים: בעלי? (לאסתר) היא אמרה בעלי?

מנואל - (לרוחה רוסה) למה, יש בעיות?

רוחה-רוסה - לא, אבל כשאתה לא כאן אני מרגישה קצת פחות מוגנת, מהשוטרים, מכל הטיפוסים האלה מהארגון.

מנואל - אף אחד לא ייגע בך לרעה. כולם יודעים שאת שלי.

רוחה-רוסה - [פאוזזה] אָקטס סון לאס נואַבאס?

מנואל - סִי, קְלָרוּ, תעזרי לי להכניס אותן פנימה.

[הם נכנסים לחצר המרוצפת, לפֶאטיו, מתוכו קופצות עוד נשים, שמקיפות את מנואל בקולות צהלה. הוא מברך אותן לשלום ומיד משתיקן במנוד יד, שלא תפְלנה אימה על החדשות. בצייתנות גמורה הן ניתקות מעליו ושבות להמתין ללקוחות בחדר]

קלרה - איזה יופי! החדשות הגיעו!

- סופיה –** תיראי את זאת ישנה בעמידה, כנראה טיפלו בה יפה יפה בדרך.
- מנואל –** את מתגעגעת לרוברטו? **[סופיה משתתקת]**
- קלרה –** היא לא התכוונה, מנואל.
- סופיה –** אני לא צריכה את ההגנה שלך, קלרה. מנואל ואני מבינים זה את זו היטב.
- מנואל –** בטח מבינים. לולא אני עוד היית משלמת את הוצאות האשפוז, הקבורה והמציבה של הבעלים הקודם שלך,
- [סופיה יורקת הצידה]**
- קלרה –** אז ספרו, ספרו! איך הייתה ההפלגה? ראיתן את האוקינוס? איך נראה הנמל? והספינות החדשות?
- סופיה –** די, די, איזה חור בראש את עושה להן
- רוחה-רוסה – [פאזזה]** ברוכות הבאות, ילדות, אני רוחה-רוסה, יד ימינו של מנואל
- מרים –** מה קורה פה, מי זאת האישה הזאת? מה קורה פה!? מה זה צריך להיות! אני לא מבינה. מנואל תסביר לי אתה בעלה? הרי אתה התחתנת איתי?
- מנואל –** אל תהיי כל כך נוקשה, מרים.
- מרים –** נוקשה!? הענקתי לך את בתוליי, אתה בעלי, אתה הגבר היחיד שנגע בי אתה בעלי!
- מנואל –** מרים יקרה, כאן זה לא דנציג. זו ארץ אחרת, עם חוקים אחרים
- מרים –** **אצלנו לא מתחתנים עם יותר מאישה אחת. יש את החרם של רבי גרשון.**
- [לבדוק]**

מנואל – [תופס בידה באיום] אז עכשיו תצטרכי להתרגל לחוקים אחרים. מעכשיו את תעשי כל מה שאני אומר לך לעשות. מעכשיו כל אחת מכן היא כמו אשתי.

מרים – [תופסת את מזוודתה וחוטפת אותה מידין] אני לא מכירה חוקים אחרים, רק חוקי התורה [תופס בידה] תוריד ממני את הידיים שלך הטמאות, מנוול, אני עוד אראה לך מה זה!

[מנואל מטלטל אותה]

מנואל – [סוטר לה. היא מתקפלת] שלא תעיזי אף פעם לקרוא לי טמא, שמעת!?

יפה. עכשיו הבנת מי בעליך. לא בעלך, בעליך [פאזזה] כל החברים שלי נוסעים מבואנוס איירס לפולין, לרוסיה, לליטא, ומביאים משם עשרות נשים. אני הבאתי רק את שתיכן. בחרתי אתכן אחת אחת. כמו דליקטסן. אז מכן לא אסבול שום עלבונות, שמעת!?

מרים – אני אקרא למשטרה השוטרים, יצילו אותנו,

סופיה – השוטרים ייקחו אתכם אליהם, יעשו לכם מה שיעשו, יכניסו לכן כדור בראש ויזרקו אתכן לים בתור אוכל לדגים.

מנואל – אתן בנות חכמות לא סתם בחרתי בכן אז אתן בטח מבינות שאין לכן מה לעשות ולאן ללכת. המסמכים שלכן בידיי, גם כספי הנדוניה

אסתר ומרים מביטות זו בזו

מנואל – הרמונטה הזה היה מעייף. קחי אותן לטיפול הרגיל. [יוצא]

אסתר – רמונטה?

סופיה – גידול וטיפול סוסים. ככה קוראים בארגון לנסיעה כמו זו שעשה מנואל, להביא אתכן הנה.

[מרים ואסתר מסתכלות זו בזו בחשש]

מרים – איזה ארגון?

רוחה רוסה – 'צבי מגדל'. אגודה יהודית לעזרה הדדית.

סופיה – עזרה הדדית של הערפדים שמוצצים את הדם שלנו.

רוחה רוסה : לא הכל הן צריכות לדעת בבת אחת, בואו ילדות, בואו, אל תחששו ממני עכשיו אני כמו אמא בשבלכן.

רוחה-רוסה – קלרה, סופיה תעזרו להן עם הדברים נו קדימה.

רוחה רוסה כל הערב זרמו גברים אל החדר. אסתר שכבה על מיטתה, מנותקת מגופה, מניחה לגברים להיכנס אל החדר בזה אחר זה, לומר לה דברים בשפה שאינה מבינה, להתפשט ולעלות עליה, שוכבת שותקת, קפואה, לא מוציאה מפיה ולו אנחה אחת. כך גוננה על עצמה, מרחיקה את מודעותה מגופה הצעיר שהלך וחולל, הלך ונשחת. אבל מקץ דקות ארוכות שבהן לא נכנס פנימה איש, הניחה לעצמה לשוב אט-אט אל גופה, מרגישה לפתע עד כמה הוא צָבָה וכואב.

תמונה שניה

[אסתר שוכבת לבדה בחדר, פרועה, אנוסה בשנית. הנשים נכנסות מסביבה ומדברות כמקהלה פנימית]

קלרה - די כבר די.

סופיה - תעשי סוף לכל זה.

קלרה - תוותר, תוותר.

סופיה - את לא יכולה לנצח את הגורל שלך.

מרים - אלוהים, אל תיתן לי לחיות בתוך הבושה הזאת

- סופיה -** למה את נאבקת, בשביל מי את מחזיקה מעמד.
- קלרה -** בשביל מה את סובלת.
- סופיה -** עדיף שתחתכי את הידיים
- קלרה -** או תשפכי על עצמך נפט ותציתי
- סופיה -** בשביל מה את סובלת כל כך הרבה.
- רוחה-רוסה -** שוכבת שלושה ימים ומקבלת גבר אחרי גבר, כל מה שהם רוצים זה להיכנס בגוף שלך הצעיר
- מרים -** אל תתעלל בי, ריבונו של עולם, אל תיתן לי לגמור ככה את החיים, אלוהים, אלוהים, אלוהים
- רוחה-רוסה -** הכול יהיה בסדר. תנשמי עמוק, תעברי גם את זה.
- קלרה -** תסתכלי עלי. שלוש שנים בזוהמה הזאת. מביטה במראה וכבר לא מכירה את עצמי.
- סופיה -** את יכולה להזדקן בכבוד במקצוע, את לא חייבת להתייגר. רק תקבלי את זה על עצמך. תקבלי.
- מרים -** אל תקשיבי לאף אחת. רק לעצמך, ותאמיני. זה לא יימשך כך לתמיד.
- סופיה -** אין אלוהים במקום הזה
- קלרה -** אין במה להאמין.
- רוחה-רוסה -** צריך להאמין, ניניה, את מוכרחה להאמין במשהו. תאמיני בחברות שלנו איתך, בכוח שלנו, שכבר עברנו את מה שאת עוברת, להיות איתך בתוך זה, להחזיק איתך מעמד.

מרים - אני זקוקה לך. אל תוותר, אסתר, אל תשקעי בתהום. תפקחי את העיניים, תראי יום חדש בחוץ. יום, ועוד יום, ועוד...

[הן יוצאות. אסתר מתאוששת, מתנגבת, מעלה על גופה את השמלה האדומה, מסתרקת ומביטה בעצמה במראה. מתאפרת. שבה ומביטה. נושמת נשימה ארוכה ופותחת את הדלת. יורדת אל האולם הגדול. שם ישובות הבנות.]

תמונה שלישית

[מוסיקה. אסתר קמה בקושי ממיטתה, מתיישבת עליה, מביטה למטה, מפשקת את רגליה, מפשילה תחתונים, מביטה שם, עווית של כאב על פניה. מביטה במראה. מזדעזעת ממה שהיא רואה. ניגשת לדלת, יוצאת ממנה

אסתר - הצילו! הצילו! [חובטת בשארית כוחותיה על שער הברזל, המשיב לה כמו גונג את קולו העמום. פנימה נכנס מנואל]

מנואל - למי את צועקת, ילדה? [אסתר מסובבת את ראשה ורואה את מנואל עומד למולה.]

אסתר- תן לי ללכת מכאן! תן לי ללכת!

[מנואל הודף אותה מעליו בעוצמה שכזאת עד שהיא נופלת על הארץ. באותו רגע נכנסת רוחה-רוסה כדי לבדוק מה הקולות ששמעה מן החוץ]

רוחה-רוסה - מה קורה פה?

מנואל - כרגיל. ניסתה לברוח, הכלבה הקטנה.

רוחה-רוסה - למה כלבה? לא יכולת למצוא משהו יפה יותר לומר לה? [נעמדת מעל אסתר] קומי [אסתר לא זזה ממקומה. רוחה רוסה מושיטה לה את ידה] קחי את היד שלי, בואי, אני אעזור לך, ציפור קטנה. נעלה יחד למעלה. תתרחצי ותתלבשי כמו בן אדם.

[אסתר קמה לאטה ממקום רבצה, שולחת במנואל מבט מסמא]

מנואל - זאת כלבת פרא. תדאגי לטפל בה כמו שצריך, כדי שאני לא אצטרך לעשות את זה.

אסתר - איזה מין בן אדם זה!?

רוחה-רוסה - בן אדם כשלא מכבדים אותו. בואי איתי.

[מנואל יוצא מהבמה]

אסתר - אבל הוא לקח אותי מאמא כדי לעבוד אצל יהודים עשירים!

רוחה-רוסה - [מגחכת] - העשיר היחיד פה זה הוא. אנחנו רק המשרתות שלו פה.

אסתר - אבל הוא הציל אותי באונייה!

רוחה-רוסה - את כולן הוא הציל באונייה.

אסתר - אני לא מבינה.

רוחה-רוסה - יש לך עוד הרבה מה ללמוד, ילדה.

לי קוראים רוסה, אבל כולם פה קוראים לי רוסה רוֹחָה, בגלל השיער האדום. עכשיו תקשיבי. אם את רוצה ואם לא.

אסתר - אני רוצה למות. זה מה שאני רוצה.

רוחה-רוסה - אז קחי חבל ותתלי את עצמך. שהתולעים יאכלו אותך.

אסתר - אני רוצה חזרה לאמא שלי.

רוחה-רוסה - האמא המסכנה שלך לא יודעת לאן שלחה אותך.

אסתר - אני אכתוב לה מכתב.

רוחה-רוסה - את תשברי לה את הלב. את תהרגי אותה.

אסתר - אמא שלי אישה חזקה. היא תבוא להציל אותי.

רוחה-רוסה - [נאנחת] אמא שלי מתה מלב שבור, אחרי שגילתה איפה אני חיה. את יודעת איך הוא לקח אותי? הוא היה בא לאכול על שולחנה של אמא שלי אחרי שאבא שלי נפטר. 'מאמע' הוא קרא לה. 'אמא' ככה הוא רכש את ליבה. ואת ליבי [נוכחת בזעזוע של אסתר] אני מבינה שקשה לך. לכולנו זה היה קשה בהתחלה. אבל תתרגלי.

אסתר - בחיים לא!

רוחה-רוסה - מוטב שתשמעי לי. רק אני אסביר לך יפה. לו יש דרכים אחרות כדי ללמד אותך איך להתנהג [אסתר שותקת] את הכסף הם משאירים למטה. אצל מנואל או אצלי. את האהבה הם מקבלים אצלך.

אסתר - [צועקת ואוטמת את אוניה] די, אני לא רוצה לשמוע!

רוחה-רוסה - [סוטרת לה] מאמע שיינע, אני מצטערת, אבל לפעמים אין דרך אחרת.

אסתר - [מתאפקת] איזה מין מקום זה?! איזה מין עולם זה?!

רוחה-רוסה - זה עולם עם חוקים משלו. את לא עושה בושות עם גבר ולא הולכת מפה בלי לבקש רשות. את כל הכסף את נותנת לנו, ואנחנו דואגים לך לקורת גג, לאוכל ולמלבוש. ואל תנסי לגנוב, מפני שאנחנו יודעים איפה כל פסו. אם את רוצה לחיות, תשמרי על החוקים האלה. תאמיני לי. אני יודעת מה אני מדברת.

את רוצה להתנקות?

[אסתר מהנהנת. ניגשת לארון ואוספת ממנו מגבת]

בואי, תתפשטי. הנה, אני אעזור לך. תרימי ידיים למעלה

[אסתר מרימה. רוחה-רוסה מקלפת ממנה את בגדיה. אסתר מסתירה

את גופה בידיה]

אל תתביישי.

[אסתר מרפה מאחיזתה בגופה. רוחה-רוסה מסירה מאסתר את בגדיה. לוקחת דלי של מים. לוקחת את הסבון בידיה, מרטיבה אותו במים ומקרבת אותו אל גופה של אסתר. אסתר לא מרגישה בנוח] זה רק סבון, סבון טוב, צרפתי. כמו של זונות היוקרה הצרפתיות ברובע. תריחי איזה ריח. איזה ריח טוב יש לך, כמו של תינוקת.

פעם היו מפתים נשים אחת אחת, כמו שעשו לי. אחרי כן רכשו נשים במכירה פומבית, כשהתקשו להביא נשים פנו היישר למלון המהגרים, ואספו מהם נשים. ככה קלרה הגיעה אלינו. בסוף מצאו את השיטה שבה הביא אתן. פיתוי, אונס באונייה ואחריה הצלה מדומה, אבל מלאת חמלה, משכנעת.

[רוסה רוחה מוציאה בד/מגבת גדולה.]

הנה, תיכנסי בזה

[עוטפים את אסתר בבד]

יפה מאוד. את מאוד יפה. **אני יודעת מה את מרגישה.**

[**מסובבת** אליה את פניה ומסיטה הצדה את מחלפות שְעֵרָה. על צווארה נגלית צלקת עבה ומכוערת]

אחרי שאמי מתה, האחים והאחיות שלי גדלו כבר לא היה לו במה לאיים עלי. אז ניסיתי לברוח. אבל השוטרים תפסו והחזירו אותי הנה, אליו. אז איבדתי את הרחם וקיבלתי את זה. מאז למדתי מה מותר ומה אסור. את ילדה יפה. חבל שיקלקלו לך את הפנים.

אסתר - איך אפשר ככה?

רוסה-רוסה - אין ברירה. את כל אחת מאיתנו הם מחזיקים אחרת, בכוח איום או הבטחה. אבל את כולנו הם מחזיקים כמו שפחות. כמו הכלבות שלהם. הם מחזיקים במסמכים שלנו, ויש להם ברית עם השוטרים, ככה שגם לברוח מפה אי-אפשר. בשביל זה אני אומרת לך, **עשי** כמוני, כמו כולנו.

אסתר - אבל עד האוניה לא נגע בי גבר!

רוחה-רוסה – דמיני שעשו את זה למישהי אחרת. ישנה כאן אחת, שדומה לך. בה נוגעים, איתה שוכבים. את מישהי אחרת. נקייה, טהורה. אחת שהשם שלה הוא אסתר.

אסתר – ניסיתי. כל פעם שנכנס אלי מישהו עצמתי את העיניים ודיקלמתי בלב מילים, כמו במילון, לפי סדר האלף בית. אבל לא הצלחתי. בסוף תמיד מצאתי את עצמי שוב מתחתי.

רוחה-רוסה – אין דבר, אין דבר. את יודעת, כשנולדתי קראו אותי גיטל. לפעמים גם אני מסתכלת בעצמי, ותוהה מה נשאר בי מגיטל המסכנה ההיא. אבל די. עכשיו לא נדבר על דברים עצובים. בואי, נצא לכולן. הן סקרניות לפגוש בך

[רוסה מושיטה לה את ידה. אסתר אווזת בידה]

תמונה רביעית

[אסתר ורוחה-רוסה נכנסות אל תוך אולם גדול, ובו ספות ושולחנות הסבה. על הספות ישובות הנשים, ברובן מבוגרות רק מעט מאסתר, מותשות אחרי יום עבודה ממושך. בראותן את רוחה-רוסה ואת אסתר נכנסות יחד הן קופצות על רגליהן כדי לברכן]

קלרה – הוזה! איך ישנת? היו לך חלומות טובים?

סופיה – איזה חלומות כבר יכולים להיות לה אחרי היום הראשון שלה כאן. למה את לא מפעילה את הראש?

קלרה – רק רציתי להיות נחמדה.

סופיה – את נחמדה כשאת שותקת. וגם כשאת עושה לי מניקור.

רוחה-רוסה – [נאנחת] תכירי, זו סופיה. הבחורה הכי ותיקה חוץ ממני.

סופיה – היא כבר ראתה אותי, ושמעה אותי [מעשנת, בקול חרוך מעשן, לא שואלת, אומרת] מה שמך.

- אסתר - אסתר.**
- סופיה -** מוכרחים למצוא לך שם אחר בשביל העבודה.
- אסתר -** זה השם שלי.
- רוחה-רוסה -** את זוכרת מה הצעתי לך מקודם, בחדר? תחשבי על ההיא. האחרת. תני לה שם אחר.
- סופיה -** זה לא שם טוב בשביל הקליינטיים. לא בשביל הפּוֹרְטְנִיּוֹס, בטח שלא בשביל יהודים.
- אסתר -** פורטניוס?
- סופיה -** בני המקום. גויים. אבל יש פה הרבה יהודים וגם הם באים אל הבית שלנו. הם לא צריכים לדעת שהשם שלך יהודי. זה יעשה להם הרגשה שהם באים לאמא שלהם.
- רוחה-רוסה -** מה רע, יש כאלה שאת זה בדיוק הם מחפשים.
- סופיה -** את לא צריכה להזכיר לי בת כמה אני.
- רוחה-רוסה -** לא התכוונתי אליך.
- אסתר -** השם שלי זה אסתר.
- קלרה -** אני יודעת! אני יודעת! תקראו לה גולדי!
- סופיה -** הכרוב עוד פעם מדבר [פאזזה] גולדי?! מה פתאום גולדי?!
- קלרה -** תסתכלי על הצבע בשיער שלה. יש לה צבע זהב. כל כך יפה!
- [אסתר מושיטה מבלי משים את ידה אל פניה]**
- סופיה -** [בוחנת את פניה של אסתר] יותר טוב נינה. נינה יותר קצר וגם יותר סקסי.

אסתר - השם שלי זה אסתר.

סופיה - [אל רוחה-רוסה] ילדה עיקשת.

רוחה-רוסה - דווקא הסברתי לה כבר.

סופיה - היא תמצא את הדרך שלה [פאזזה. מכניסה סיגריה לפומית. לאסתר]

רוצה סיגריה?

[אסתר מנידה בראשה לשלילה]

רוחה-רוסה - אל תהפכי אותה למעשנת. זה לא טוב לבריאות **[לאסתר]** אף פעם אל תקחי

ממנה סיגריה. זה יקלקל לך את עור הפנים.

[קלרה שמה תקליט של טנגו על הגרמופון, וצלילים נוגים, נעימים, ממלאים את החדר.

היא ניגשת אל רוחה-רוסה ומזמינה אותה לרקוד איתה. היא קמה ממקומה ורוקדת איתה

לקולה של המוסיקה המקסימה. קול המצילה נשמע מבחוץ. קלרה ורוחה-רוסה לא

שומעות. סופיה ניגשת ומנמיכה את המוסיקה]

סופיה - לא שמעתן את זה? הפעמון!

קלרה - תני קצת לרקוד, תני קצת לשכוח.

[רוסה רוחה יוצאת]

סופיה - התחילו לבוא השרצים, והיום בשעה מוקדמת **[לקלרה]** תסתדרי. תיישרי

את השיער והבגדים **[קלרה עושה כמצוותה. לאסתר]** גם את. תשבי ככה,

גו זקוף, רגל על רגל, מהר! **[מדגימה לה. אסתר מחקה אותה]**

[רוסה רוחה נכנסת פנימה עם אנחל]

רוסה רוחה- ערב טוב, ערב טוב סניור אנחל.

סופיה - **[לאסתר]** אה, זה לא שרץ, זה גבר נחמד, עדין.

קלרה – [לאסתר] הקבוע שלה.

רוחה-רוסה – הערב ערב מיוחד, יש כאן מישהי חדשה!

אנחל – אני רואה [פאזזה. לרוחה-רוסה] באמת היום אני במצב רוח אחר. רוצה מישהי עדינה.

[מביט בנוכחות]

סופיה – מה יש, סניור אנחל, אני כבר לא טובה בשבילך? [אנחל לא עונה, רק ממשיך לבחון את הבנות] רק הריח בשר טרי וכבר עבר הלאה.

רוחה-רוסה – רוצה אולי את קלרה? [אנחל מניד בראשו. קלרה מסיטה ממנו את מבטה]

קלרה – [לאסתר] הוא אף פעם לא אהב אותי.

סופיה – למה שיאהב אותך? פטפטנית כמו תרנגולת.

[אנחל מתבונן באסתר. היא משפילה את מבטה]

רוחה-רוסה – זו אסתר, החדשה שלנו. בחורה עם נשמה ועם לב גדול [מבליטה את חזה] מה דעתך, סניור אנחל, רוצה להיות הראשון שלה? [סופיה נחנקת מצחוק. רוחה-רוסה פונה אליה] מה!?

סופיה – ראשון?

[רוחה-רוסה מהסה אותה]

אנחל – לא. תודה

רוחה-רוסה – טוב, זה מה שיש לנו להציע.

אנחל – אני תמיד יכול לחפש בבית אחר.

רוחה-רוסה – ככה מדבר לקוח קבוע, שמקבל הנחות? אני עוד זוכרת שבאת אלי עם דמי הכיס שלך **[אנחל מחיך]**

קלרה **[לרוחה-רוסה]** – ומה עם החדשה השניה, זו שבאה איתה, מה שמה, מרים?

רוחה-רוסה – **[תופסת את ראשה, צורחת]** אוי ואבוי!

אנחל - מה קרה, סניורה?!

רוחה-רוסה - **זו [מצביעה על אסתר]** ניסתה לברוח והעסיקה אותי כל כך, עד ששכחתי לגמרי מהשנייה, האחרת!

אנחל - מה, יש עוד אחת?

רוחה-רוסה –כן, מרים. אני תקף עולה לראות מה קורה איתה. **[יוצאת בריצה החוצה. שומעים אותה קוראת מבחון]**

רוחה-רוסה - סופיה, קלרה, אסתר! **עלו** מהר לעזור לי. אני לא מצליחה לפתוח את הדלת שלה!

[כולן יוצאות, עומדות מול דלת נעולה, מנסות כל אחת בתורה לדחוף את הדלת, בחוסר הצלחה]

סופיה - כולם, לדחוף מהר, לדחוף. היא שמה משהו כבד בצד השני. אנחנו צריכות לדחוף משהו כבד מול הדלת, כולנו ביחד, בשביל להזיז אותה מהמקום **[רוחה-רוסה מביטה בה בבהלה ומסמנת לבנות שיבואו אחריה. הן מביאות יחד ספסל ישיבה מעץ. דוחפות. לא מצליחות]**

סופיה – **[צועקת]** סניור אנחל, סניור אנחל!

[אנחל רץ אליהן]

אנחל – מה קרה?

סופיה – החדשה סגרה את עצמה בפנים. אנחנו לא מצליחות לפתוח את הדלת!

[אנחל מנסה להדוף את הדלת בעצמו ולא מצליח. הבנות מסתדרות משני צדדיו של הספסל, אוחזות בו כמו איל ניגוח, מתאמצות ודוחפות אותו כלפי הדלת. הדלת משמיעה חריקה, זעה מעט ממקומה, מגלה חרך צר בינה לבין המשקוף]

סופיה – תדחפו אותו פנימה עוד קצת. אחת, שתיים, שלוש וקדימה!

[הן מתאמצות ודוחפות את באור הנר רואים את הנערה החדשה, מרים, שוכבת בתוך שלולית דם גדולה. בנות צורחות. רוחה-רוסה צורחת על כולן]

רוסה רוחה – שקט! ככה אני לא יכולה לחשוב מה לעשות! תשתקו כבר!

[אנחל ניגש אל הנערה, אוחז בזרועה החתוכה וממשש אחר דופק]

אנחל – אנחל – זוזו, תנו לי, בשביל זה אני לומד רפואה

היא עוד חיה. היא חתכה את עצמה ממש לעומק. היא באמת רצתה למות, המסכנה..

[הבנות ממהרות החוצה]

רוסה רוחה- אבל עם מה חתכה את עצמה? הרי אני כל כך מקפידה לא להשאיר להן דבר שיוכלו להשתמש בו לזה

[קלרה מחפשת. מרימה חפץ זעיר מן הארץ]

קלרה- תראה, היא שברה את טבעת הנישואין שלה. בטבעת שלה היא חתכה את הוורידים. אבל איך בחורה יכולה לשבור טבעת זהב!?

סופיה – [נוטל מידיה את הטבעת ובוחן אותה] זה לא זהב. זה בדיל צבוע.

רוסה רוחה- כן, מנואל לא מבזבז כסף על טבעות מזהב.

[הבנות מביאות פנימה דלי/קערת מים. סופיה שופכת על הנערה את המים. הנערה המעולפת פוקחת בבהלה את עיניה]

רוחה-רוסה - ברוך השם. ברוך מחיה המתים. קלרה, תביאי מהר עוד כוס מים. סופיה, תראי אם נשאר

אנחל: תביאו כבד

רוסה רוחה": תביאי כבד מהמטבח. אם לא, תביאי מהבית של מיגל. אסתר, תעשי לה תה.

[כולן יוצאות. סופיה שבה ובידה צלחת מלאה באוכל. רוחה-רוסה משעינה עליה את הנערה החלושה, מלגימה אותה מים. סופיה מקרבת אליה את הצלחת]

סופיה - הנה [הנערה לא מגיבה]

[מתיישב ליד מרים, שם קצת כבד על אצבעו ומקרבת אותה אל שפתי הנערה]

תאכלי. זה כבד. את צריכה להחזיר לך דם

[הנערה קופצת את פיה. אנחל מקרב את הצלחת כולה אל אפה]

אנחל:

המממ... ריח טוב, מה, ריח של בשר שנצלה טוב על הגריל, עם בצל מטוגן, ותבלינים

[הנערה מרחרכת ופותחת את פיה. אנחל תוחב לה סלט כבד בשתי אצבעות אל פיה]

יופי, תאכלי, ניניה. תאכלי ויהיה לך כוח. קא בוניטה. איזו יפה את.

סופיה - זה מה שיש לך לומר לה עכשיו?

אנחל - תפתחי את הפה. איזה פה יפה יש לך. תאכלי, ילדה, תאכלי ותהיה חזקה.

רוחה-רוסה - איזה מזל שהיית כאן.

סופיה - תמיד ידעתי שיש בך משהו.

אנחל - **[מצטנע]** אם אפשר לעזור, עוזרים. זה בטבע של הבנאדם.

רוחה-רוסה - אתה הלקוח הכי טוב שלנו. הלוואי כולם היו כמוך **[נושקת על ראשו. אנחל יוצא]** ילדה, ילדה, שאף פעם לא תעשי לי כזה דבר. הוא יהרוג אותי במקום אחר! **[מרים מנסה לדבר. אבל לא מצליחה להוציא הגה]** ששש... יותר טוב שלא תדברי. תנחי.

מרים - **[לוחשת]** למה הצלתן אותי, אין לכן לב?

רוחה-רוסה - זו התודה שאני מקבלת? הסדין הזה שקרעתי, הוא היה חדש, הסדין.

סופיה - השתגעה לגמרי.

רוסה רוחה - טוב, לא כל אחת הוא לקח כאישה. רק אותה.

קלרה - לא פלא שהיא התאבדה בטבעת שלה.

אסתר - צאו מפה, כולכם. תשאירו אותי איתה. בבקשה, רוחה-רוסה, אני מתחננת.

רוחה-רוסה - בשביל מה?

אסתר - אני אדבר איתה. אני ארגיע אותה. היא סומכת עליי. תסמכי עלי. לכו מכאן **[רוחה-רוסה רומזת להם בראשה וכולם יוצאים מן החדר]**

רוסה רוחה - בסדר, אבל אני מאחורי הדלת.

תמונה חמישית]

אסתר - מרים, תסתכלי עלי, דברי איתי.

מרים - מה כבר יש לי לדבר.

אסתר - תגידי משהו. לא משנה מה. העיקר שתדברי.

- מרים -** בשביל מה. בשביל מי.
- אסתר -** בשבילך עצמך. בשבילי.
- מרים -** אני לא יודעת מאיפה יש לך כוחות.
- אסתר -** יש לנו ברירה אחרת, מרים?
- מרים -** יש. אם לא הייתן מצילות אותי כבר הייתי בעולם שכולו טוב.
- אסתר -** חס וחלילה.
- מרים -** את לא מבינה. הוא שבר את ליבי. הוא התחתן איתי בנישואי כזב. לו אבא שלי הצדיק היה יודע, הוא היה ומת.
- אסתר -** את באמת בת של רב? **[מרים מהנהנת]** אז איך בכלל הגעת הנה!?
- מרים -** אנחנו עשרה ילדים. כשמנואל הגיע לעיירה, לבוש במעיל פרווה, עם שעון זהב, שם כיפה על הראש וביקש את ידי.
- אסתר -** כל כך מהר
- מרים -** קודם הוא נכנס לבית הכנסת, נתן צדקה והתפלל. רק אחרי כן פנה לאבי.
- אסתר -** ואביך, הרב, לא הבחין בתרמית.
- מרים -** **[מנידה בראשה]** העוני בבית נורא. לגדל עשרה ילדים בעיירה קטנה ממשכורת של רב, זה לא **עניין של מה בכך**. הם חשבו שהם מצילים אותי.
- אסתר -** כך חשבה גם אמא שלי ומה, התחתנתם?
- מרים -** הוא קנה לי שמלה וטבעת. הוא ואבי קבעו תנאים. אחרי כן הסביר שהוא ממחר לשוב לארגנטינה, לעסקיו. אז הם העמידו חופה מהירה, עם ארבעה עדים, יין, קידוש, לחם, דגים מלוחים **[פאזזה]** ומיד **אחריה** - לאונייה.

- אסתר -** אותי הוא שם בכלוב והכניס את המלחים בלילה.
- מרים -** מה אלוהים ישמור, בן בליעל, ימך שמו זכרו לעד.
פאזזה
- אסתר -** ראית את האיש שהציל אותך? סניור אנחל, אני מתכוונת.
- מרים -** מי?
- אסתר -** גבר נחמד, לומד רפואה, עם תושייה. הוא האכיל אותך בכבד.
- מרים -** אני לא זוכרת, וכל כמה שאני זוכרת מזה אני מעדיפה לשכוח.
- אסתר -** הוא נראה לי איש טוב, סניור אנחל הזה.
- מרים -** היזהרי, אל תפתחי את ליבך לזולת. לא כאן, לא בגהינום הזה.
- אסתר -** אני לא אפתח את ליבי ואת אל תעשי את זה יותר לפניך, מרים, אל תעשי את זה שוב. את נותנת לי כוח, מרים, כוח לעמוד בזוועה הזאת.

תמונה שישית

רוחה-רוסה - [נועצת בה מבטה ומבליגה] בנות, לסופיה ולי יש לנו משהו ללמד אתכן.
[אסתר ומרים יושבות] בואו תראו מה אתן צריכות לעשות כשבא אליכן גבר

[רוסה רוחה מעבירה לקלרה שמעבירה לסופיה שמעבירה למתלמדות מלפפונים ואח"כ קונדומים]

רוסה רוחה את יודעת מה זה? [אסתר ומרים מנידות בראשן לשלילה] לזה קוראים פֶּרְסֶרְבְּטִיבוּ. זה בשביל שלא תיכנסי להיריון. תחזרו אחרי: פֶּרְסֶרְבְּטִיבוּ.

אסתר ומרים פֶּרְסֶרְבְּטִיבוּ

- סופיה** פְּרָרְבְּטִיבוּ!
- סופיה** תחזיקי את זה ביד, ישר [אסתר ומרים מחזיקות. רוחה-רוסה וסופיה מלבישות את הקונדומים על המלפפונים] כל פעם שבא אליכן גבר אתן צריכות להלביש לו את זה על האיבר שלו. רק אחרי זה אתן מרשות לו להיכנס.
- רוסה+סופיה** אתן מבינות אם לא תעשי את זה יהיה לך ילד.
- רוסה רוחה -** הם יודעים שזה מה שהם צריכים לעשות. כל הגברים שהבאנו אליכן קיבלו אחד כזה לפני שעלו אליכן לחדר. אבל גברים לא אוהבים את זה
- [רוסה רוחה בודקת את המלפפונים עם הקונדום ולוקחת מהן]**
- קלרה-** הם ממש לא אוהבים את זה
- רוסה רוחה** אתן צריכות להלביש את זה על כולם. הבנתן! [רוסה רוחה יוצאת]
- סופיה -** אם בא גבר ונכנס אליך בלי זה, מיד אחרי שהו הולך את הולכת לדלי ושוטפת את הגוף שלך מבפנים. [קלרה לוקחת דלי ומדגימה כל צעד בהתאם להסבר] אחר כך את עושה התעמלות בשביל להוציא מה שהשאיר בתוכך. אתן יושבות, פותחות את הרגליים, לוקחת כוס, ושוטפת את הגוף עם הרבה מים, מכניסה פנימה, כאן אחר כך את צריכה להזיז הרבה את הגוף, כדי להוציא הכול החוצה.
- אסתר -** להוציא מה החוצה?!
- קלרה -** את החלאה, את הזרע הרע שלהם. חשוב שתעשו את זה, אתן לא רוצות לשתות מים רעים נגד היריון. תאמינו לי.
- סופיה-** הבנתן.
- רוסה-רוסה -** סיימתן? עוד מעט יחזור מנואל מבית הכנסת.

[נכנס מנואל. נזעם. טורק דלתות, זורק את מקל ההליכה שלו על הארץ]

רוחה-רוסה – מה קרה, מנואל?!

מנואל – המנוולים האלה. טיפת בושה אין להם.

רוחה-רוסה – מי, מה קרה?!

מנואל – הצדיקים האלה מהרובע היהודי. באתי לבית הכנסת, כמו מדי יום שישי, עם שאר חברי הארגון. לבושים יפה, עם הטליתות עלינו. אבל הפעם, רק עמדנו על מדרגות בית הכנסת, יצאו אלינו הרב והמתפללים, נעמדו בדלת, שלא נוכל להיכנס, וצעקו "רופיאנים החוצה! טמאים החוצה!"

רוחה-רוסה – ככה, בערב שבת? אפילו לקבל את שבת המלכה לא נתנו לכם?!

מנואל – לקבל את הכסף שלנו כדי לשפץ את בית הכנסת הם ידעו טוב מאוד. מהקופה שלנו הם הכניסו ספר תורה חדש לארון הקודש, מהכספים שלנו קנו פרוכת חדשה. אבל חברתנו לא נאה להם יותר בתפילה.

רוחה-רוסה – כפויי טובה

מנואל – [מרכין ראשו בין ידין] אין יותר שבת. אין יותר טעם של שבת קודש. בכוח הופכים אותנו לגויים. איזה טעם יש לחיים האלה, בלי שבת קודש?!

סופיה – את טעם החיים ואת טעם השבת אף אחד לא ייקח מאיתנו, נכון, בנות?!

[קריאות הסכמה] אנחנו נעשה שבת בעצמנו!

רוחה-רוסה – [מתלהבת] בשביל מה יש לנו פה בת רב, מה, מרים? [מרים מהנהנת] בואי, תראי לנו מה צריך להכין, ואתה [למנואל] אף פעם אל תתייאש מהיהודים האלה. בשביל זה יש לך אותנו, משפחה!

מנואל – תודה לכן [מתיישב בכבודות על כורסה]

מרים - קלרה, הביאי קערה לנטילת ידיים! רוסה רוחה, הוציאי פמוטים ונרות שבת. סופיה, אסתר, עזרו לי לערוך את השולחן!

[הבנות עורכות את השולחן, מניחות עליו חלות שבת, פמוטים, קערה לנטילת ידיים וגביע יין לקידוש]

סופיה - שבו יפה, כמו נשים חסודות **[מדגימה להן ישיבה ברגלים משוכלות זו על זו בתנוחה חושנית]**.

מרים - ככה לא יושבת אישה חסודה בערב שבת **[מדגימה ישיבה מאופקת ליד שולחן, ידיה בחיקה]**

סופיה - זו לא שבעה, זו שבת! **[כולן צוחקות]**

מנואל - שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת, מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן
מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בּוֹאֲכֶם לְשִׁלּוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן
מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

מנואל - היום יום מנוחה הוא לכן. ומחר, עם זריחת שלושה כוכבים ברקיע, נשוב למלאכה. וכל גבר שייכנס אצלן מעתה ואילך תדענה, שכל מעשה ומעשה שלו בכן שקול כנגד מטר פרוכת, עמוד קודש, ארון התורה! בזכותן, בנות, נעמיד בית תפילה לתפארת! בזכות גופן היפה נקרב אלינו את השכינה! שבת שלום.

תמונה שמינית [במקור שתיים-עשרה]

[אנחל שוכב על המיטה של אסתר]

אסתר - אנחל! כבר חשבתי שלא אראה אותך!

אנחל - צ'יקיטה **[מרים אותה ומוביל למיטה]** התגעגעת אלי, חשבת עלי?

- אסתר –** כל הזמן, בטח.
- אנחל –** גם בחלומות, בלילה, חשבת עלי?
- אסתר –** בטח, בטח, ביום ובלילה [לוקחת לו את הכובע]
- אנחל –** מה חשבת עלי, מה ראית? ראית אותנו ביחד?
- אסתר –** סי, קומו נו [מורידה ממנו את המעיל] תוריד, אחרת יהיה לך קר כשתצא.
- אנחל –** ראית אותי עם מעיל, או בלי מעיל?
- אסתר –** בלי, בלי, גם בלי חולצה, אנחל [מכפתרת את חולצתו]
- אנחל –** איך עוד ראית אותי, בלי מכנסיים?
- אסתר –** בטח בלי מכנסיים, הגבר שלי רק בלי מכנסיים [עוזרת לו להתפשט]
- אנחל –** מה עשינו בחלום שלך, ניניה [נאנק] תספרי לי מה.
- אסתר –** [תופסת ביד שלו, מקרבת אותה לחזה] נגעת לי כאן, וכאן.
- אנחל –** בדקתי לך את הדופק.. [מניח ראשו על החזה שלה]
- אסתר –** מה?
- אנחל –** את הריאות. יפות הריאות שלך גדולות, חזקות.
- אסתר –** אבל לא מרגישות טוב.
- אנחל –** מה, מה קרה צ'יקיטה, תספרי לד"ר הכל, את כל הסימפטומים.
- [מוריד נעלים]**
- אסתר –** הראש כואב, וחם, וקר, לפעמים צמרמורת.

אנחל – ילדה חולה צריכה לשכב מתחת לשמיכה. בואי, תיכנסי **[מכסה אותה בשמיכה]** ככה טוב, שקט, שקט, ילדה טובה נחה.

אסתר – אבל לבד לי פה, ופוחדת **[פאזזה]** גם כאב גדול בין הרגליים.
אנחל – דוקטור נכנס למיטה לעשות לך בדיקה. **[נכנס. עולה עליה]** ככה. מרגישה את הסטטוסקופ שלי?

אסתר – מרגישה, מרגישה.

אנחל – דוקטור אנחל נותן לך תרופה.

אסתר – תרופה טובה, טובה **[6 אנחות ו"גמירה"]** דוקטור אנחל עושה טוב לאמא.

אנחל – **[קופץ מן המיטה וצועק]** לא, אסור! אסור עם אמא!

[אנחל לוקח את המכנס]

אסתר – סליחה, סניור אנחל, התבלבלתי עם לקוח אחר **[פאזזה]**

אנחל- לקוח אחר?

אסתר- אבל אתה הבחור הכי טוב בבית הזה.

אנחל – באמת?

אסתר – הכי הכי טוב.

אנחל – כמה טוב?

[אסתר מגישה לו את ידה. המכנס של אנחל נשמט]

אסתר – חכם ויפה ונדיב ורחמן

[פאזזה. אנחל נשכב, שם את ידו על חזה כמו מקודם. הוא רוכן מעליה ואז גורמת לו להיות מתחתיה]

- אסתר -** לא, לא. עכשיו לא משחקים. אני זקוקה לעזרה.
- אנחל -** בבקשה, רק תגידי ואני יעשה [שם שוב יד על חזה] כל מה שאת רוצה אני יעשה בשבילך.
- אסתר -** לא כזאת עזרה [פאזזה] אני צריכה נייר ועט.
- אנחל -** את יודעת לכתוב?
[אסתר מתיישבת בקצה המיטה]
- אסתר -** זה שאני כאן לא אומר שאני מטומטמת.
- אנחל -** חס וחלילה, צ'יקיטה [פאזזה] בשביל מה את צריכה נייר ועט?
- אסתר -** כדי לכתוב מכתב לאמא שלי. אני מתגעגעת אליה.
- אנחל -** כמו שאת מתגעגעת אלי?
- אסתר -** אליך אני מתגעגעת יותר. תיתן לי נייר ועט?
- אנחל -** קומו נו [מנשק את רגליה]
- אסתר -** [עוצרת אותן] וגם תוציא את המכתב הזה החוצה. ותעשה את זה מבלי שאף אחד ידע, אחרת יהרגו אותי.
- אנחל -** [קופץ ממקומו] אני לא רוצה איתו בעיות! [מתחיל להתלבש]
- אסתר -** לא, שום בעיות. חוץ ממך וממני אף אחד לא יידע [פאזזה]
רוצה לשחק מחר שוב?!
- אנחל -** כן, כן.
- אסתר -** אז תוציא כבר את העט! [פאזזה. מביא לאסתר עט ודף מהפנקס]

אנחל – [אנחל משגיח על הדלת, בעוד אסתר יושבת וכותבת במהירות. אנחל מתחיל לזייף גניחות] פורפבור, תכתבי מהר. אני לא רוצה להשאיר אצלך נייר או עט, שלא יתפסו אותי [אסתר מסיימת את המכתב]

אסתר – אנחל?

אנחל – כן יפתי..

[אסתר נותנת לו את המכתב, אנחל מכניס את המכתב למעילו/חולצתו]

אסתר – תודה

[אסתר מחבקת את אנחל]

תמונה 9 [מעבר]

מרים שרה 2 בתים ראשונים של השיר

אם תרצו לבכות אז האזינו
לספור של נינה בת הרב,
יום אחד בא זר אשר ענד לה
אבן עטופה חשוק זָהב.

היא הלכה אחריו בלב ונפש,
הן היתה תמה וצעירה,
הוא משך אותה אל תוך הרפש
ונתן אותה למכירה.

סוף מערכה 2.

מערכה שלישית

תמונה ראשונה:

[בנק בדנציג. דוד שנדלר יושב מאחורי מכתבה, לאה נכנסת לבנק דרך המדרגות שבקהל ומחזיקה בידה ארנק ובו המכתב מאסתר]

- לאה - שבוע ימים אני מתדפקת על דלתך, אין ברך טיפת חמלה?

- דוד - אני בן אדם עסוק.

- לאה - עסוק?! ביום שהאבא שלך, מנדל גְרוֹנְעֵם, הביא אותך אלי, כדי שתטעם אישה, לא היית עסוק. רעדת מולי כמו עלה נידף.

- דוד - [מהסה אותה] ששש... שקט.

[לאה נכנסת לבמה]

- לאה - מה יש, אתה פוחד שהפקידים שלך יידעו אצל מי התחלת את החיים?

- דוד - בבקשה, אני גבר נשוי, אב לילדים.

- לאה - חיוור ורועד נעמדת מולי, בן של גביר עם שתי סְנֵדוֹת לבנות במקום רגליים.

- דוד - מה שהיה היה. זה היה מזמן ואין טעם לדרוש בדברים כאלה.

- לאה - אתה לא תקבע לי במה יש ובמה אין טעם [פאוזזה] עכשיו שמע למה באתי אליך. לא כדי לאיים עליך או להפחית מכבודך חלילה אלא כדי לבקש ממך עזרה.

- דוד - במה מדובר?

[לוגם מהכוס]

- לאה - תשעה חודשים אחרי שהיית אצלי נולדה לי בת.

- דוד - לא. זה לא יכול להיות.

- לאה – אל תתכחש.
- דוד – אבל הייתי רק נער.
- לאה – בלי מעי של פרה, בלי שום הגנה, להזכיר לך.
- דוד – אני לא אשם!
- לאה – לא, אבל אני נדרשתי לתת לך לטעום אישה כמו שצריך, זה מה שאביך ביקש [מביט בתמונת אביו על השולחן/הקיר] כן, אבא שלך היקר, שילם לי ללמד אותך לכבוש את לב כלתך, הבת של מייסד הבנק הזה.
- [דוד קם]
- דוד – אל תערבי בזה לא את אבא שלי ולא את אשתי!
- לאה – אני אערב בזה כל מי שאני צריכה [פאזזה] כיוון שהבת שילדתי לך לכודה בידי פושעים אתמול קיבלתי ממנה את המכתב הזה [מושיטה את המכתב לדוד. דוד קורא את המכתב]
- לאה – [הופכת את המעטפה] תראה, בול מבואנוס איירס! הדמעות יבשו על הנייר!
- דוד - היא לא בתי. לעולם לא אכיר בה כבתי.
- לאה – [צועקת] אבל היא לכודה בידי פושעים!
- [דוד מסב את מבטו אל הדלת ומתחיל להתארגן לצאת]
- דוד - סלחי לי, עלי לצאת אל בתי. אשתי וילדי מחכים לי.
- לאה - מנוול. כשהתזת את זרעך בתוכי לא היית חזק כמו עכשיו. אבל החוזק הזה הוא מדומה, אדון בנק!

דוד - את מאיימת עלי?! לכי, שובי אל המקום שבאת ממנו. לולא אבי עליו השלום לא הייתי פוגש אותך כלל, ולא הייתי נקלע לכזו צרה! **[פאזזה]** צאי מן המקום הזה ואל תשובי אליו לעולם!

לאה - **[רצה אליו. מרימה יד לסטור לו ואז שומטת אותה ברוב זעם]** שתיפול אש ותאכל אותך ואת אשתך ואת בניך. אם אינך יודע לעמוד כמו גבר מול פרי בטןך! שייפלו עליך ייסורי גיהנום כמו שנפלו עלי ועל בתי **[תופסת בחזה, נופלת לארץ עם המכתב בידה]**

דוד - תקומי, הפסיקי עם ההצגות האלה. זה לא עובד עלי **[פאזזה]** טוב, טוב, אני אעזור לך **[פאזזה. רואה שאינה קמה. ניגש אליה. בודק אותה. מבין שמתה. תופס את המכתב וקורע אותו לגזרים. ממלמל]** מכשפה מתועבת **[יוצא]**

תמונה שנייה

[הבנות מסדרות את הבמה חזרה לבית זונות]

קלרה - זוכרות את הגנרל הרוסי.

רוחה-רוסה - מילא הוא, אשתו... **[סופיה, קלרה ורוחה-רוסה צוחקות]**

אסתר - ספרו, ספרו!

סופיה - היה לנו גנרל אחד, משגרירות רוסיה, שהיה בא הנה עם אשתו, ז'ניה אלכסנדרובה. היא הייתה יושבת איתנו בחדר, בזמן שהוא, אתן יודעות, עושה מה שעושה. הוא הריח רק מאלכוהול. אבל היא, היה לה ריח זוועה מהפה שלה. כמו ביוב.

קלרה - השיניים שלה היו רקובות לגמרי.

רוחה-רוסה - כל פעם אחרי שהיו אצלנו, היינו צריכות לאוורר את החדרים, ולפזר בהם ריח.

[כולן צוחקות]

אם תרצו לבכות אז האזינו
 לספור של נינה בת הרב,
 יום אחד בא זר אשר ענד לה
 אבן עטופה חשוק זָהב.

היא הלכה אחריו בלב ונפש,
 הן היתה תמה וצעירה,
 הוא משך אותה אל תוך הרפש
 ונתן אותה למכירה.
 נינה, נינה, אן הלכת, עודך ילדה,
 את של א ידעת כלל טעם גבר,
 את הפכת למין שדה.

יום ליום עבדה היא שם בפך,
 ונהיתה אשה מפורסמה,
 כל אחד הפיר אותה בפך,
 וקרא לה 'נינה אדמה'.

עד שיום אחד אותה טבעת,
 את לבה מלאה בזעם מר,
 בסכין היא את ראשו הסירה
 והטמינה ראש מתחת כר.

[אנחל נכנס]

נינה, נינה, מה עשית, ואת ילדה,
 את של א ידעת כלל טעם גבר,
 את הפכת למין שדה.

הם לקחו אותה לבית הס'הר,
 על ידיה שמו אַזקים,
 אבל היא עקרה את שתי עיניה

שְׁנֵהוּ לְשָׁנֵי חַרְיָם רִיקִים.

וּמֵאֵז זֹהֲרֵת הַטְּבַעַת
 מוֹל עֵינֵי זֹנָה עֹרֶת, בֵּת הָרֵב,
 וּמֵתוֹךְ הַחֶשֶׁךְ שׁוֹב עוֹלָיִם לָהּ
 פְּנֵי הַגָּבֵר שְׁאוֹתָהּ אָהֵב.

נִינָה, נִינָה, מֵה עֲשִׂית, אֲשֶׁה שְׂדָה,
 בְּתוֹךְ שְׁתֵּי עֵינַיִךְ אֶת שׁוֹכְבֵת,
 כְּמוֹ בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר, בּוֹדְדָה.

[מנואל נכנס. כולן משתתקות. המוסיקה דועכת]

מנואל - מנין השיר הזה

אסתר - מרים חיברה

אנחל - יש לך פה זמיר, זמיר ממש,

מנואל - אבל מה אתה אומר, היא שרה יפה?

אנחל - [מביט באסתר. היא מעודדת אותו] לאף אחד אין בבית שלו אישה ששרה
 ככה

מנואל - יפה מאוד. באמת זמיר לא להאמין, שאת אותה נערה, שלקוח התלונן עליה
 שהיא שותקת מהיום תחברי עוד מילים למנגינות בשביל הלקוחות, אבל
 מילים יפות, שמחממות את הלב, לא מילים טרגיות כאלה,

סופיה - מה את כל כך מאושרת? את לא מבינה? היתומה נהייתה הזונה של
 הקלאסה ובת הרב הזמיר של הבית הזה. ואיפה זה משאיר אותנו? זבל לבן
 וזונה מזדקנת.

קלרה - אני לא זבל לבן. הוא אפילו קנה לי שמלה ולקח אותי איתו להצגה בידיש
 בתיאטרון!

סופיה - טפשונית. הוא לקח אותך לשם כדי להראות אותך ברבים. להבטיח שעוד יבואו אליך לקוחות.

קלרה - לא נכון!,
הוא גם נתן לי את הסיכה הזאת, ואמר לי, תסתכלי טוב טוב, קלרה. אם תעבדי טוב ותתקדמי יפה בעסק, יום אחד את תהיי עשירה.

מנואל - זה יהיה הבית היחיד בעיר שהנשים שלו רוקדות, וגם שרות. מהיום כולכן תשירו, כל ע

רוחה-רוסה מרים, קלרה ואסתר צוהלות. סופיה מביטה בהן בעקימת פה, ומושכת את קלרה הצידה]

תמונה שלישית

[סופיה ומרים תולות כביסה זו מעל זו. מרים מעל סופיה. סופיה מוציאה את הראש מלמטה אל מרים]

סופיה - תסתכלי לאיפה התחתונים שלך זורקים מים, טינופת!

מרים - לפחות לי יש תחתוני תחרה, לא תחתוני שק, שבקושי מחזיקים את הבשר הרופס, הזקן.

סופיה - הזמיר הגדול, מקרקרת כמו תרנגולת לפני סכין של שוחט.

מרים - מה את עושה בבית זונות? לכי לבית זקנים, מנוולת!

[אסתר נכנסת לחדר, ממהרת לתפוס את מרים ולמושכה מן החלון]

אסתר - השתגעת? מה את עונה לה בכלל!?

[סופיה נעמדת לעשן בחלון, כמנצחת]

- מרים -** הקנאית הזאת עושה הכול נגדי.
- אסתר -** שתעשה מה שהיא רוצה. למה את צריכה את הריב הזה? זה יכול רק להזיק לך!
- מרים -** מה יעשו לי? ימכרו אותי במכירה פומבית ב'מלון פלשתינא' לבעל בית אחר?
- אסתר -** לא כדאי לך. את לא רוצה להגיע לבית עוד יותר גרוע.
- מרים -** אין יותר גרוע. כולם אותו דבר.
- אסתר -** כאן את הזמיר של מנואל. במקום אחר תהיי סתם בשר.
- מרים -** [צובטת בשדיה ובלחיייה, שעורם היה נפול ועייף] תסתכלי על הגוף הזה. כמה זמן את חושבת הוא עוד יחזיק ככה, לפני שייראה כמוה?
- אסתר -** אם תעשי מאמץ תיראי אחרת]
- קלרה -** אסתר! אסתר! מכתב הגיע אליך!
- [אסתר רצה אליה. רוחה-רוסה מגישה לה בשמחה את המכתב. היא קוראת אותו. ככל שהיא קוראת פניה מאפירים. היא זועקת, שומטת את המכתב, בחדר ומטיחה את ראשה בקיר]
- רוסה רוחה : מה קרה פה?
- מרים -** [תופסת במכתב ומעיינת בו במהירות] האמא שלה. מתה האמא שלה.
- רוסה-רוסה – [תופסת את ראשה] דיוס מיו, ירחם אלוהים

תמונה רביעית

אסתר יושבת לבדה, על הארץ. בגדיה סתורים, שערה פרוע. אנחל נכנס, מוריד את כובעו לפניה, רוכן אליה]

- אנחל –** אסתר, תסתכלי, הבאתי לך פרחים, רעננים, יפים, שתזכרי איזה יופי בחוץ אה, איזה ריח נעים.
- אסתר –** [ממלמלת] אמא שלי כבר לא יכולה להריח פרחים ולא תבשילים וריח טוב של בישול לא יעלה יותר מן המטבח שלה
- אנחל –** לו סיינטו [מצטער] צ'יקיטה, בואי, שימי את הראש על הכתף שלי, מניח את ראשה על כתפו, מלטף את שערה] אני פה בשביל להיות איתך, יהיה בסדר, את לא לבד, צ'יקיטה, כולנו פה איתך.
- אסתר –** לבד, לבד, לגמרי לבד. אין לי אף אחד בעולם חוץ מאמא.
- אנחל –** לא, אל תגידי ככה, אני פה, גם מרים, חברה שלך, מאוד אוהבת אותך. זו היא שבאה להגיד לי, ורוחה-רוסה, וכל הבנות פה, זה בסדר. אני יכול להבין. לא בכל יום נופל על אדם אסון שכזה תרגעי, אני פה, לידך אסתר, תבכי, את יכולה לבכות כשאני מחבק אותך, אני אוהב אותך, רוצה בך, מהרגע הראשון שראיתי אותך נמשכתי אליך כמו פרפר אל האש. אז אני תמיד אהיה איתך, לא אעזוב אותך אף פעם, תמיד תסמכי עלי, אסתר.
- אסתר –** אתה לא אומר לי את הדברים האלה סתם?
- אנחל –** את מטילה ספק בכנות שלי?
- אסתר –** [בוכה וצוחקת] לא, אנחל, נגעת לי בלב [פאודה] זו הפעם הראשונה שאני מרגישה ככה.
- אנחל –** [נושק לידיה] הלוואי וכל החיים שלך איתי תרגישי ככה.
- אסתר –** [מושכת את ידיה ממנו] החיים שלי איתך? איזה חיים, אנחל?
- אנחל –** החיים בחוץ. בחוץ יש חיים, את יודעת.
- אסתר –** אבל הוא מחזיק אותנו כאן בלי כסף, בלי תעודות. סגורות כמו עופות בכלוב.

- אנחל -** [מסתכל לצדדים, לוודא שאיש אינו שומע] הוא חושב שאני בידיים שלו. אבל לא [פאזזה] תברחי איתי. עוד השבוע. ניסע ללה-פלאטה, לחוף הים, נשכור בית, אני ידוג דגים
- אסתר -** ואני אבשל לנו.
- אנחל:** ובערב נשב על החוף, נסתכל במים ונאהב.
- אסתר -** ונאהב
- אסתר -** אני לא יכולה לברוח. אין שום מקום בעולם שאליו אני יכולה לברוח.
- אנחל -** אז לא נברח ללה-פלאטה, אלא לברזיל, לאורוגוואי, מי מכיר אותנו שם?
- אסתר -** הסרסורים. יש להם חברים בכל מקום. והגורל
- אנחל -** אין דבר כזה, גורל.
- אסתר -** אין דבר כזה, גורל? אז תגיד לי, אנחל, עם איזה כסף נברח?
- אנחל -** כסף זה לא גורל, כסף זה דבר שבא והולך, ואפשר להרוויח אותו.
- אסתר -** כן, בטח אפשר [פאזזה] תגיד לי, זה נכון מה ששמעתי, שזרקו אותך מלימודי רפואה? [אנחל מוריד את ראשו]
- [אנחל שותק]
- אסתר -** אין לך מקצוע, ואין לך אגורה [אנחל שותק] אז איך חשבת שנהרוויח כסף, מהגוף שלי?!
- אנחל -** [קם] זה מה שאת חושבת עלי?! מהגבר היחיד שאוהב אותך פה?! אני מוכן לקרוע את הידיים ואת הלב שלי בשבילך, וככה את מאמינה עלי.
- אסתר -** לא התכוונתי לפגוע בך [פאזזה] אתה באמת רוצה אותי?

אנחל - רוצה, רוצה, מעומק הלב שלי רוצה! אז תתקלחי, תתלבשי ותצאי מהאבל, יש לך גבר שאוהב אותך, שמחכה לך מחוץ לבית הזה!

אנחל - מה זאת הטבעת הזאת?!

אסתר - טבעת הנישואין של אמא שלי.

אנחל - זה מה שיציל אותנו! תני לי ואמכור אותה, ובכסף הזה נסתדר!
[אסתר מסיטה ממנו מיד את טבעתה, מסירה אותה ומכניסה אותה לקופסה]
 את עדיין חושדת בי. שום דבר שאגיד לא יזיז אותך מדעתך **[קם ללכת]**

אסתר - לא, אנחל. אני לא חושדת.

אנחל - אז למה מיהרת להחביא את הטבעת?

אסתר - כי הטבעת הזאת היא לא למכירה.

אנחל - בואי נמכור את הטבעת הזאת ונברח. אני מבקש ממך

. אסתר לא נענית

אנחל - אסור היה לי להתקרב אליך, להתאהב בך. באתי הנה כדי להוציא אותך מן החושך. אבל את מתעקשת להישאר בתוכו. יש לך שתי ברירות, או שתברחי איתי, או שלא תראי אותי יותר.

אסתר שותקת

אנחל - הייתי צריך לדעת. זונה נשארתי זונה **[אסתר סוטרת לו]**

נִינָה, נִינָה, מֵה עֲשִׂית, אִשָּׁה שְׂדָה,
 בְּתוֹךְ שְׁתֵּי עֵינַיִךְ אֶת שׁוֹכְבֹת,
 כְּמוֹ בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר, בּוֹדְדָה.

תמונה חמישית

[מנואל ורוחה-רוסה על הבמה. מנואל יושב ועושה חשבונות]

מנואל - [מכה על השולחן בזעם] שוב חצי מההכנסות [פאזזה] לא פלא, כשהכתר של הבית הזה שובתת [קם]

רוחה-רוסה - לאן?

מנואל - לסדר אותה ככה שכבר היום היא תתחיל לעבוד!

רוחה-רוסה - אין לך קצת רחמנות?!

מנואל - כבר שישה ימים, שישה ימים, היא דופקת לי את ההכנסה שככה יהיה לי טוב, אם היא לא קמה ויוצאת מהחדר, איזה מכות היא תחטוף.

רוחה-רוסה - תן לה לפחות עוד את היום.

מנואל - כל אחת שלא עובדת מורידה לי מן הפרנסה, בייחוד שהיא הפוטנה מחור,

רוחה-רוסה - במצב שלה היא לא יכולה להביא לך שום תועלת.

מנואל - אני כבר אסדר לה את המצב. לי אין בית זונות עם שבעים-שמונים נשים.

רוחה-רוסה - יותר טוב שהלקוחות לא יראו אותה.

מנואל - מה יש? צרעת תקפה אותה?! קצת איפור והיא תהיה שוב מלכה.

רוחה-רוסה - אתה לא מבין. החושך בלב בלע אותה.

מנואל - [צועק] היא חושבת שהיא מכירה את החושך בלב. אבל היא עוד לא מכירה

את החושך בלב שלי!

אסתר נכנסת

רוחה-רוסה - דיוס מיו. איזו יפהפייה!

אסתר - אז מה, באת להראות לי מה זה חושך בלב

מנואל - את חוזרת לעבוד, את שומעת!?

[אסתר מהסה את רוחה-רוסה בידיה. מנואל ורוחה-רוסה מביטים זה בזו נדהמים]

אסתר - עכשיו תקשיב לי טוב, מנואל. את החושך בלב שלך תשמור לעצמך. אם אתה רוצה שאני, ושהבנות האחרות בבית הזה נעבוד כאן, גם את חגורת המכנסיים שלך תשמור עליך, סגורה.

מנואל - איך את מעזה **[מרים עליה יד. היא תופסת בה בכוח]**

אסתר - אתה מבין, מנואל. עכשיו אני החושך בעצמו **[מטילה את ידו מידה]** אתה תקבל ממני מה שאתה צריך, מה שאתה רוצה, אבל לעולם לא תרים עלי יד יותר.

רוחה-רוסה - מאיפה הטבעת הזאת? **[פאזזה]** תראי איך היא נוצצת!

אסתר - זו הטבעת של אמא שלי. קיבלתי אותה עם המכתב והכסף. מעכשיו היא תהיה עלי.

מנואל - מה שאת רוצה, צ'יקיטה, העיקר שתחזרי לעבוד **[פאזזה]** אבל מעכשיו, ככה, איך שאת נראית, רק עם הטובים ביותר. שמעת, רוחה-רוסה? עיתונאים, מיניסטרים, שוטרים. לא פחות.

רוחה-רוסה - הממת אותו. הוא יצא מכאן מאושר.

אסתר - אני שמחה שאני יכולה לגרום פה למישהו קצת אושר.

תמונה שישית

סופיה- לא הלילה שכן בלבה, כי אם הידיעה שנותרה לבדה בעולם. ידיעה זו חילצה ממנה כוחות שלא הכירה מקודם. כוחות של אישה צעירה, הנחושה בכל מאודה לשרוד, היא עשתה כל מה שהיה מוטל עליה. לרקוד טנגו, לארח את הלקוחות, לכבד את בעל הבית. היא למדה לעשות את המוטל עליה. את אחיזת העיניים של האהבה. היא היטיבה לשרת את כולם.. במהירות, בתשוקה מדומה, היתה פורמת את בגדיה למולם, כאילו היא חיה במיוחד בשבילם., יחסה הטוב ללקוחות קנה לו רגליים, ואט-אט החלו הבריות מדברות עליה בתור הזונה הכי טובה בעיר, הגדולה מכולן. אבל בתוך לבה ידעה שהיא אסירה, שחייה נלקחו ממנה.

תמונה שביעית

סופיה - זהו, תודה לאל. הלכו, החרמנים.

קלרה - החואן באוטיסטה הזה, נמוך ומקריח, תמיד עסוק ומזיע. וראיתן את כף היד שלו? קצרה ועבה, והעור כמו שק משומש, מלא חריצים.

סופיה - הוא שוב עשה לך את השפיל עם הסוסים? **[קלרה משפילה את עיניה]** נבלה **[למרים ולאסתר]** הוא מחכה שתתפשט, ותעמוד על ארבע, ואז שם עליה רסן, ומושכות, ומוציא את השוט שלו **[לקלרה]** הוא השאיר לך פצעים? תראי לי.

קלרה - לא. אני לא רוצה להראות. שמתי עליהם אלקוהול..

רוחה-רוסה **[למרים]** - למה את יושבת ככה לבדך, בצד? בואי, תצטרפי אלינו. ודאי גם לך יש מה לספר.

מרים - אני מעדיפה עכשיו קצת שקט **[ממלמלת לעצמה]**.

אסתר - בואי, מרים.

[מרים נענית לחברתה, מתיישבת עימן]

רוחה-רוסה - [לאסתר] יש לך דרך עם אנשים, נו, ספרי משהו.

אסתר - אצלי היה היום אחד, שטען שהוא מעצב תיאטרון עם אצבעת שמנות ודוחות

סופיה - את אנחל לא ראיתי פה כבר הרבה זמן.

אסתר - טוב, הוא סטודנט לרפואה. בטח הוא חוסך פסו לפסו

רוסה רוחה - תיזהרי שלא תתאהבי בלקוח. לזה יש רק טיפול אחד בארגון. ישר ימכרו אותך הלאה, לבית גרוע בהרבה.

מרים - יש דבר כזה?

סופיה - את לא רוצה לדעת [פאוזזה] ברוסריו, בקורדובה ובפרובינציות יש בתי זונות עם שמונים בנות בבית. שמה פועלי הכבישים והמכרות באים לחגוג על הבנות. פה, אצל מנואל, יש לכן גן-עדן.

מרים - אם זה גן עדן, מעניין איך נראה הגהינום.

תמונה שמינית

[מנואל יושב מאחורי שולחן אסתר נכנסת]

מנואל - שבי, אסתר. [אסתר מתיישבת] יש לך משהו לספר לי? [אסתר שותקת] מה את שותקת ככה, כמו דג? תשפכי, תשפכי מה שיש לך בלב.

אסתר - אין לי שום דבר לשתף אותך בו.

מנואל - אני מבין שלא הייתי מספיק טוב אליך. שלא נתתי לך מה שאת רוצה.

אסתר - חס וחלילה. למה אתה אומר דבר כזה?

מנואל – אולי אני צריך לבקש ממך סליחה [קם, כורע לפניו בתיאטרליות] סליחה שהוצאתי אותך מהביבים של דנציג. סליחה שהצלתי אותך מהאנטישמיות, מהחוליגנים הברברים, מהמלחים השיכורים שרוצחים נערות בנמל.

אסתר – אף פעם לא גינתי אותך על זה.

מנואל – [תופס בידה ומעקם אותה] הייתי צריך להשאיר אותך לאמך הזונה. תוך כמה שנים היית מתפלשת בנמל, רעבה וחסרת שינים, מתגלגלת בסמטאות המסריחות של הנמל, לא מבלה עם מיניסטרים. היית מדיפה ריח דגים, לא בושם צרפתי.

אסתר – תפסיק, זה כואב לי. מה אתה רוצה?!

[מנואל מושיט לה כוס]

מנואל – שתשתי את זה.

אסתר – מה זה?

מנואל – מים מרים. כאלה שישטפו את הזוהמה שהשאיר בתוכך הקבליארו שלך. מה יש, חתיכת כפויית טובה שכמותך, חשבת שאני לא יודע? חשבת שאת יכולה להתנפח בשקט מתחת לאף שלי? תשתי, אני אומר לך!

אסתר – לא, לעולם לא!

מנואל – תשתי או שתגמרי כמו אנחל שלך. את העיניים הוצאתי לו למנוול. ככה, בשתי הידיים שלי.

[אסתר מתמוטטת]

אסתר – לא, מנואל, לא.

מנואל – זה הגורל של מי שבוגד בי. מי שמפר איתי הסכמים.

אסתר – הסכמים? איזה הסכמים?!

מנואל – מה חשבת, שהייתי נותן ללקוח להתאהב בך, ועוד לפגוע לי בסחורה? **[מצביע על בטנה]** אנחל, היה לי איתו הסכם שקט. הוא יקבל אותך ממני, וייתן לך אהבה בימים, אני אביא לך לקוחות בלילות, וככה נשמור על השקט.

אסתר - **[נשברת]** ואני חשבתי שהוא אוהב אותי. שנתת לי, הזונה הכי טובה שלך, להרגיש נאהבת.

מנואל - **[מגחך]** אהבה? האהבה היחידה שיכולת לקבל פה זו האהבה שלי. אבל גם בזה בעטת. את לא יודעת איזה טעות עשית **[פאזזה]** את הלב שברת לי. הזונה הכי טובה, הכי יקרה שלי, ממולאת **(מוציא אקדח מכוון לאסתר)** שתי!, אני אומר לך! שתי!

[אסתר רועדת כולה טועמת מן המשקה, ומעווה את פניה]

אסתר – זה מר. אי אפשר לשתות את זה.

מנואל – יותר טוב שתשתי את זה, אחרת נצטרך לעשות את זה עם סכין אצל אלה, שמגרדות את הילד מהקירות של הרחם. אצלן אף פעם אי אפשר לדעת אם את יוצאת חיה מזה.

אסתר – יותר טוב שתירה בי **[מנואל שולף אקדח]** בבקשה, מנואל. תירה בי. בוא נגמור עם זה.

מנואל – **[מתלבט אם לירות בה או לא ואז הוא מוריד את האקדח]** רק טיפש ינקב את הסחורה הכי טובה שלו, לה פוטנה מחור. לכי. את תשריצי את הטינופת שלך. את רוצה את כל כאבי הלידה, בבקשה, תלדי. אבל תזכרי - את החיים שלך, ואת החיים של מה שיוולד לך, את חייבת לי.

תמונה תשיעית

רוחה-רוסה – **[פאזזה]** דיוס מין, המים יורדים! **[מובילה אותה אל מיטה]** תשכבי, תשכבי!

מסכנה שלי, תרימי את הרגליים, תפתחי!

**רוחה-רוסה - [קוראת] מרים, סופיה, קלרה! בואו מהר!
[הבנות נכנסות לחדר. הן רואות את אסתר על המיטה, גונחת]**

סופיה - מה קרה?

רוחה-רוסה - ירדו לה המים.

קלרה - ישמור אלוהים,

סופיה - תשתקי. לכי תביאי קערת מים חמים ומגבת **[מרים יוצאת. לאסתר]** תרימי את הרגליים, תפשקי אותן, וכל פעם שיבוא לך ציר **תנשפי [אסתר גונחת]** אחת, שתיים שלוש, תנשפי! **[אסתר נושפת]** עוד פעם, אחת שתיים שלוש. תנשפי! **סופיה ורוחה-רוסה גונחות ומוציאות את התינוקת מבין רגליה. מרים נכנסת, וממהרת עם הקערה אל המיטה. קלרה עומדת בהלם]**

רוחה-רוסה - מזל טוב! תינוקת! בת יש לך!

[אסתר מחייכת חלושות. רוחה-רוסה חובטת על ישבנה. שום קול אינו נשמע. המיילדת נוטלת אותה לידיה וחובטת בישבנה. שום קול אינו נשמע]

אסתר - **[מרימה ראשה מן הכר]** מה קרה? למה היא לא בוכה!?

רוחה-רוסה - היא לא נושמת.

אסתר - **[חוטפת מהן את התינוקת וחובטת בה עוד ועוד]** לא! את חיה, את שומעת? את חייבת לחיות! רוחה רוסה הסירי מידי את הטבעת!

רוחה רוסה - אבל.. למה

אסתר- מהר... עשי זאת... מיד!

[רוחה רוסה מסירה מעל אצבעה של אסתר את הטבעת ועונדת אותה על אצבעה של התינוקת כולן מביטות במתיחות התינוקת פתאום בוכה]

- סופיה -** דיוס מיו, דבר כזה עוד לא קרה לי.
- רוחה-רוסה -** ראית מה זה, כבר לא ידעתי מה לעשות.
- אסתר -** העיקר שהיא חיה [מנענעת אותה בזרועותיה]
- מרים -** את אמא, אסתר, את אמא [גוהרת ומנשקת אותה על מצחה. קלרה בוכה]
- סופיה -** מה את בוכה, מטומטמת?
- קלרה -** מאושר. אף פעם לא ראיתי תינוק נולד.
- אסתר -** תינוקת. בת. איך נקרא לה ?
- רוחה-רוסה -** תנוחי, רק ילדת,
- אסתר -** היא נושמת, היא חיה, אני חייבת לקרוא לה בשם.
- רוחה-רוסה -** אספרנסה.
- אסתר -** מה?
- רוחה-רוסה -** אספרנסה, תקווה,
- אסתר -** אספרנסה זה שם יפה. אבל למה אספרנסה?
- רוחה-רוסה -** הלידה שלה היא התקווה שלך, של כולנו.
- סופיה -** די, מספיק כבר עם הסנטימנטליות הזאת.
- [מנואל נכנס מתקרב לאיטו לאספרנסה ואסתר כולן עוקבות עחריה בדאגה.. פריז]

סגיר ההצגה

רוחה-רוסה - זהו. זה מה שהיה. **מנואל** מסר את אספרנסה לבית יתומים

אסתר ברחה, אבל היא לא שכחה, את האחיות שלה.

אסתר : היא הלכה אל בית המשפט והעידה נגד הארגון.

מנואל: הארגון נסגר, הבתים שלנו נסגרו.

קלרה : כל אחת מהבנות הלכה למקום אחר.

מרים : מרים נסתה לחזור למשפחה אבל אחרי ששמעו מה שעברה דחו אותה ולא רצו להכיר בה.

סופיה: סופיה נישאה ללקוח שפרש עליה את חסותו

מנואל - אחרי שהארגון נסגר, החברים התפזרו, והזנות נאסרה, לי לא היה לאן ללכת, חוץ מאל האישה הראשונה שלי, רוחה-רוסה, האישה הטובה והגדולה הזאת, שתמיד מילאה אחר כל מה שביקשתי ממנה, עד שהתחילה לעמוד על שלה.

רוחה-רוסה - תגיד תודה שלא חנקתי אותך באותו הלילה.

מנואל - אנחנו נשארנו יחד, כמו שהאור נשאר עם הצל.

רוחה-רוסה - השאלה היא מי פה האור ומי הצל .

מנואל - זה כבר לא חשוב, רוחה-רוסה, את לא מבינה? את הצל שלי כמו שאני הצל שלך, ואת האור שלי כמו שאני האור שלך **[פאזזה]** מאז, כמו שאתם רואים, אנחנו מסתובבים. פעם מכרנו את הבנות שלנו,

רוחה רוסה: עכשיו אנחנו מוכרים את סיפוריהן **[פאזזה]**

מנואל: אני מקווה שנהניתם מן הערב הזה.

רוחה רוסה: שתצאו מכאן עם לב כבד וכיס קל.

מנואל: בכל מקרה, רוחה רוסה ואני כבר מסודרים. הרי כבר שילמתם.

סוף.